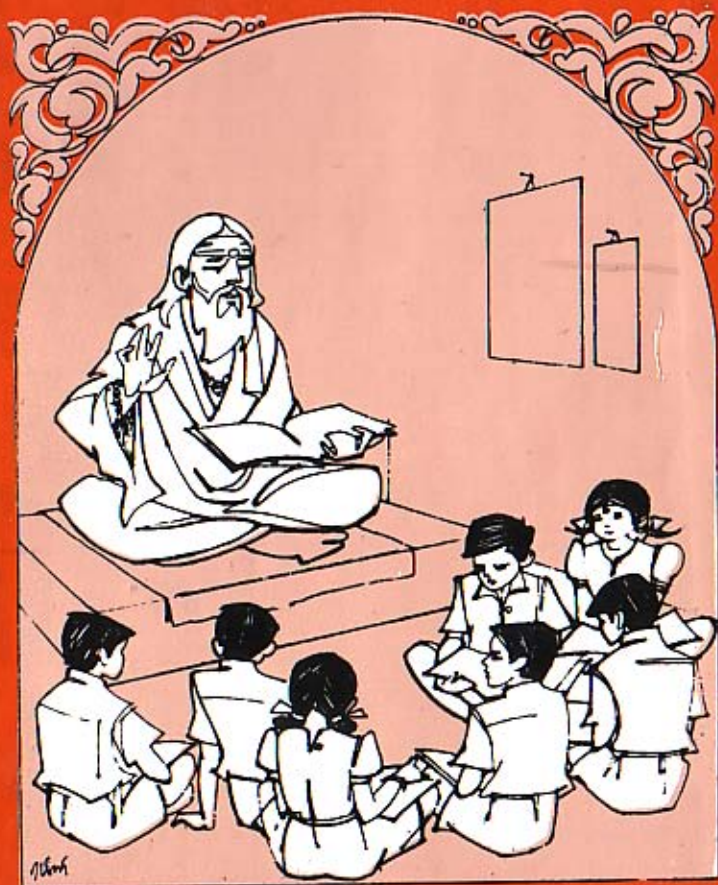
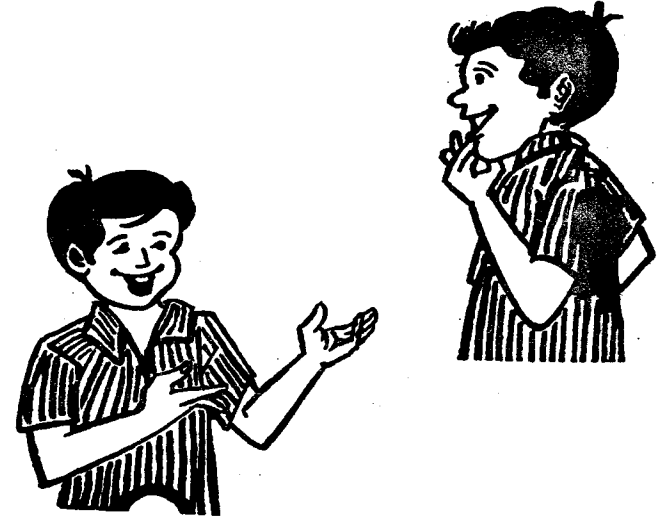

ஸப்பரம் டப்பரம்

விஸ்வம் பகவதி

ஸப்பாட் டப்பாட்

விஸ்வம் பசுபதி

அணிந்துரை

“என்னுரை” என்றெழுதுதற்கு
ஏற்றவர் எம் பசுபசுயார்,
தன்னுடைய “எழுத்தினை”
ஓர் தரமேனும் நூலாகக்
கண்டு மனம் மகிழாதும்
கவலையின்றி ஓர் நொடியுள்...
வின்னாலகம் நாடி
“விடுதலை” பெற்றின்றோடு
எண்ணி ஒரு மாதம்
அவர் எழுத்துக்களை நூலாக்கித்
தந்தை மலர்ப் பாதத்தில்
தனையர் “படையல்” செய்யும்
அன்புறவால் இங்கே ஓர்
“ஆக்கம்” விளைதலென
நல்லது செய்வோரை எந்த
நாளும் மனதிருத்தி ...!
இற்றைக்குப் பதினேழு ஆண்டுகள் முன்
யாழிருந்து
“ஞானக்கதிர்” எனும் ஓர் நற்சமயச் சஞ்சிகையும்
சிறுவர் நலம் பேணும் சிந்தையொடு “அர்ச்சனா”
இதழும் வெளிவந்து
இலக்கியம் செய்காலத்து
வில்வம் - பசுபதியாய்
விளங்கு புனைபெயரில்
உங்கள் உள்ளம் கலந்து

Title : Lappam Dappam
(Childrent's Fiction)
Author : Vilvam Pasupathy
Publisher : The Hindu Board of Education
Kalasalai Road, Thirunelvely.
Copy right : Vilvarani Pasupathy
Printer : Guru Printers,
56, Adiyapatham Road, Thirunelvely.
Edition : First, September, 2006
Pages : iv + 72
Papar : 70g
Price : 120/-

உருவான சிறுகதைகள்
 ஈனறவனின் பாதம்
 “இறைவர்க்கோர் பச்சிலையாய்”
 சேருகின்ற வேளையில் ஓர் சிறு மலராய்
 “இரட்டையர்கள்” [லப்பாம் - டப்பாம்]
 ஆம்! சிறுவர் எண்ணாமல் செய்கின்ற
 ஏதேச்சை..... “அருஞ் செயலாய்”
 முன் வந்து நிற்கும் முறையாகத்
 தமிழில் ஒரு சிறுவர் புதினத் தொடர்
 எமது சிந்தனைக்கு
 நல்விருந்தாய்... தந்தீர்
 நன்றி.

உம் கதைகள் எங்களுக்கு
 உதவும் வழிகள் எவை?

ஊரின் மண் வாசனையில்
 ஊறிப்போய் எங்களது
 காலத்துப்பாடல்
 கதைகள் - பல செயல்கள்
 மீளவும் எம் மனம் புகுந்து
 மகிழ் உங்கள் கதை உதவும்.

இது தனியே
 சிறுவர்க்கு உரியது தான்.

ஆனாலும், எம்பெரியோர்
 தம்மைத் தாம் காண்பதற்கும்
 தவறின்றி வாழும் ஒரு
 எண்ணம் மேலோங்கவுமாய்
 இக் கதைகள் எமக்குதவும்.

இன்னும், இங்கு
 தேடி நாம் கண்டு தெரியப் பலவிடயம்
 நாளும் தான் உண்டு என்ற
 “நடைமுறை” இக் கதையில் உண்டு.

மேலும்
 நனியே ஓர் கதையாய் அன்றிக்
 சார்ந்து இதனோடு காணும்
 இடங்கள் - அது தொடர்பாய்
 இனியும் அறிவதற்கு
 உதவுகின்ற கல்விக்கு ஓர்
 ஊக்கமென இது அமையும்.

வாசிக்க - கேட்க
 வளரும் உரையாடல் எனப்
 பேசிக் சிரித்துப்
 புனை கதைகள் எழுதுதற்கும்
 மாணவர்க்கு இந்நூல் ஓர் வளம் ஆகும்.
 நீர் மகிழ்வீர்..!

- நா. சுவாமிநாதன்

01. இரட்டையர்கள்

புளியங்காடு என்ற கிராமத்தில் லப்பாம், டப்பாம் என்ற இரு சிறுவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள், இவர்களுக்கு இந்த வினோதமான பெயர் இடப்பட்ட காரணம் வேடிக்கையானது.

இவர்கள் இரணைப்பிள்ளைகள், இவர்களுடைய பெற்றோர் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், கல்வி அறிவு இல்லாத ஏழைகள். இரணைப்பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அக்கிராமத்தில் பிரபலமான பூனைக்குட்டிச் சாத்திரியிடம் போய் பெயர் வைப்பதற்கு ஆலோசனை கேட்டார் பிள்ளைகளின் தகப்பன். சாத்திரியார் பஞ்சாங்கத்தைக் பார்த்துவிட்டு “ல” வரியிலும், “ட” வரியிலும் பெயர் வையுங்கோ என்று சொல்லிவிட்டார்.

பெற்றோருக்கு ஒரு பெயரும் புலப்படவில்லை. உற்றார் உறவினர் கூடி ஆலோசித்தனர். இறுதியில் லப்பாம், டப்பாம் என்று வைப்பது எனத் தீர்மானித்தனர்.

லப்பாம், டப்பாம் இருவரும் பெயருக்கேற்ப லட்டு மாதிரி மத, மத வென்று வளர்ந்தனர். ஆனால் மூளைதான் வளர மறுத்துவிட்டது. ஒவ்வொரு வகுப்பையும் பொறுமையாக இரண்டு வருடம் படித்து, ஆசிரியர்களுடைய பொறுமையையும் சோதித்தார்கள். ஆறாம் வகுப்புவரை படித்ததே அவர்களுக்கு பெரிய சாதனையாக இருந்தது.

லப்பாம், டப்பாம் இருவரும் ஒன்றாகவே பள்ளிக்குப் போவார்கள். வழியில் நாயைக் கண்டால் அதைத் துரத்திக் கண்ணுக்கெட்டாத தூரம்வரை ஓடிமரையும்வரை வீதியில் நிற்பார்கள். போகும் வழியில் வேறு எந்த மிருகத்தைக் கண்டாலும் அதனுடன் விளையாடி பொழுது போக்குவார்கள். இறுதியில் அவர்கள் பள்ளி சென்று அடையும்போது, முதலாவது பாடம் முடிவடைந்துவிடும்.

தன் பிள்ளைகள் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்குப் போவதுபற்றி தாய்க்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. அவர்கள் பாடசாலைக்குப் போவது விளையாடுவதற்கன்றிப் படிப்பதற்கு அல்ல என்பதை பெற்றோர் அறியவில்லை.

ஒருநாள் தாய் லப்பாமைக் கேட்டாள், “லப்பாம், உனக்கு இங்கிலிசு சொல்லித் தாறாங்களா?”

லப்பாமுக்கு இங்கிலிசில் நாலு எழுத்துக்கள் மட்டுமே தெரியும். அதில் அவனுக்குப் பெருமை அதிகம். உடனே அவன் “அம்மோய் என்ன அப்படிக்கேட்டிட்டாய், நான் இங்கிலிசில் பேசுவேன்” என்றான்.

தாய்க்குப் பெரிய மகிழ்ச்சி. “லப்பாம் இங்கிலிசிலை பேசடா கேப்பம்” என்றாள்!

உடனே லப்பாம் அவிழ்த்து விட்டான்.

“ஏ, பி, சி, டி கிழவன்ரை தாடி, வந்த வாடி வராட்டிப் போடி”

தாய்க்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ஆனால் தன்மகன் இங்கிலிசில் பேசுகிறான் என்று எண்ணி ஆசையுடன் அவன் கன்னத்தை வருடினாள்.

லப்பாமிற்கு நடந்த மரியாதையைக் கண்டதும் டப்பாமிற்குப் பொறாமையாக இருந்தது. “அம்மோய் நானும் இங்கிலிசில் பேசுவனே” என்றான். “டப்பாம் பேசடா கேப்பம்” என்றாள் தாய்.

உடனே டப்பாம் தன்னுடைய இங்கிலிசை எடுத்து விட்டான்.

“கம் ஒகோ சிக்காகோ வந்தா வா வராட்டிப் போ”

தாய்க்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை. தன்னுடைய பிள்ளைகள் என்ன மாதிரி இங்கிலிசில் பேசுகிறார்கள் என்று எண்ணி அகமகிந்தாள்.

லப்பாம், டப்பாம் இருவரினதும் விவேகமற்ற பேச்சுக்களும், செயல்களும் கிராம மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்ததினால் இவர்களைப் பார்க்கும் போது அவர்களுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும்.

ஒரு நாள் அமாவாசை விரதம் பிடிக்க எண்ணிய தாய், எப்போது அமாவாசை என்று தெரியாமல்

பூனைக்குட்டிச் சாத்திரியாரிடம் பிள்ளைகளை அனுப்பினாள். லப்பாம், டப்பாம் இருவருக்கும் புத்திமதி சொல்லி அனுப்பினாள். “சாத்திரியார் சொல்லுவதை மறக்காமல் அப்படியே வந்து சொல்ல வேண்டும்” என்று சொல்லியிருந்தாள்.

இருவரும் பூனைக்குட்டிச் சாத்திரியார் வீட்டுக்குப் போனபோது, சாத்திரியார் விறாந்தையில் இருந்தார். இவர்களைக் கண்டதும் சிரித்துக்கொண்டே “என்ன விஷயம், ஏன் ஒடி வாறியள்?” என்றார்.

“சாத்திரிமாமா, அமாவாசை எப்போ என்று அம்மா கேக்கச் சொன்னா” என்று இருவரும் ஒரே நேரத்தில் சொன்னார்கள்.

“சாத்திரியாருக்கும் ஞாபகம் இல்லை. “இண்டைக்கோ நாளைக்கோ தெரியவில்லை” என்று சொன்னவர் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்க்க உள்ளே போனார்.

அவர் உள்ளுக்குப் போனதும், இருவரும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

“இண்டைக்கோ நாளைக்கோ என்று சொன்னார். பாடமாக்கிக் கொண்டு போவமா” என்றான் லப்பாம்.

நான் “இண்டைக்கோ” என்று பாடமாக்கிறேன், நீ “நாளைக்கோ” என்று பாடமாக்கு, இல்லாட்டி மறந்து போவம் என்றான் டப்பாம்.

இருவரும் “இண்டைக்கோ நாளைக்கோ” என்று மரத்து சொல்லிக் கொண்டு போனார்கள். வீதியில் இவர்களைப் பார்த்தவர்களுக்கு வேடிக்கையாகவும் வினோதமாகவும் இருந்தது.

இவர்கள் இப்படிப் போகும் போது வீதியில் ஒரு மாட்டு வண்டிலைக் கண்டார்கள். உடனே அவ்விடத்தில் நின்று மாட்டு வண்டிலை வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அவர்கள் அப்படிப் பார்க்கும்போதும், அவர்களுடைய வாய் “இண்டைக்கோ நாளைக்கோ” என்று உரத்துச் சொல்லியபடி இருந்தது.

அப்போது நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட பெண்மணியை அந்த வண்டிலில் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவதற்காக, உறவினர்கள் கூட்டி வந்தார்கள்.

நோயாளியை வண்டிலில் ஏற்றும் போது, லப்பாம் “இண்டைக்கோ” என்று சொன்னான். உடனே டப்பாம் “நாளைக்கோ” என்று சொன்னான். இவர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்ட உறவினர்களுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

இருவருக்கும் நல்ல அடி கொடுத்தார்கள். அடித்த பின்பு தான் இவர்கள் விவேகமற்ற மூடர்கள் என்பதை உணர்ந்தார்கள்.

“டேய் பெடியன்கள்! நோயாளி நல்லா வரவேணும் என்று கடவுளைக் கும்புடுங்கோ, ஒடுங்கடா” என்று சொல்லி விரட்டினார்கள்.

லப்பாம், டப்பாம் இப்படி ஒரு போதும் அடி-
உதை வாங்கியது கிடையாது. அவர்கள் என் அடித்தார்கள்
என்பதும் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை.

அவர்கள் சொன்னபடியே “நல்லா வரவேணும்”
என்று உரக்கச் சொல்லிக் கொண்டு வீட்டை நோக்கிப்
போனார்கள்.

வீதி வழியே அவர்கள் போய்க்
கொண்டிருந்தபோது, ஒரு விளையாட்டு மைதானம்
இருந்தது. அந்த விளையாட்டு மைதானத்தில் கிரிக்கெட்
விளையாடுவதற்குத் தயாராக நின்ற இளைஞர்கள் மழை
வந்து விளையாட்டை குழப்பி விடுமோ என்ற அச்சத்தில்
மழைவரக் கூடாது என்று பிரார்த்தித்து விட்டு
விளையாட்டை ஆரம்பித்தனர்.

துர் அதிர்ஷ்ட வசமாக, அந்த நேரம் பார்த்து
லப்பாமும் டப்பாமும் “நல்லா வரவேணும்” என்று
சொல்லிக் கொண்டு அங்கு நின்றனர்.

விளையாடிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் ஒரு
கணம் விளையாட்டை நிறுத்திவிட்டு, லப்பாம் டப்பாம்
இருவரையும் பார்த்தார்கள். “மழை வரக் கூடாது” என்று
நாங்கள் பிரார்த்திக்க, இந்த மூடர்கள் “நல்லா
வரவேண்டும்” என்று சொல்கிறார்களே என்று
ஆத்திரப்பட்டார்கள். இவர்கள் இருவரும் தங்களை கேலி
செய்வதற்காக, வேண்டுமென்று “நல்லா வரவேணும்”

என்று சொல்கிறார்கள் என்று இளைஞர்கள்
நினைத்தார்கள்.

உடனே தங்கள் ஆத்திரம் தீர அடியும் உதையும்
கொடுத்து விரட்டினார்கள்.

ஒட்டமும், நடையுமாக வீடு நோக்கிப்
போனார்கள், ஓடும் போதும் கூட “நல்லா வர வேணும்”
என்று உரத்துச் சொல்லிக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

வீட்டை அடைந்ததும் “சாத்திரியார் என்ன
சொன்னார். எப்ப அமாவாசை?” என்று தாய் கேட்டாள்.

இருவரும் ஒரே நேரத்தில் “நல்லா வரவேணும்”
என்று சொன்னார்கள்.

தாய்க்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

லப்பாம் சொன்னான், அம்மோய்! சாத்திரியார்
ஆக்களை விட்டு அடிச்சும் போட்டார். இனி அந்தப்
பக்கமே போகமாட்டேன்.

“அம்மோய் இண்டைக்கு வாங்கின அடிபோல
பள்ளியிலாச்சும் வாங்கேல்லை. நானும் போகமாட்டேன்”
என்றான் டப்பாம்.

தாய்க்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

02. வகுப்பறையில் திகில் நாடகம்

பூனைக்குட்டி சாத்திரியார் வீட்டிற்குப் போய் வந்த பின்பு லப்பாம், டப்பாம் இருவரும் மூன்று நாட்களுக்கு வீட்டைவிட்டு வெளியே போகவில்லை.

அந்தப் பயங்கர அனுபவம் அவர்களுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருந்தது. சாத்திரியார் தான் ஆட்களை ஏவி விட்டுத் தங்களை அடிப்பித்ததாக இருவரும் எண்ணினர்.

அன்று தாயாரின் வற்புறுத்தலால் இருவரும் பள்ளிக்குப் போனார்கள். போகும் போது கடலை வாங்குவது அவர்கள் வழக்கம். அன்றும் வாங்கி வகுப்பு ஆரம்பித்த உடனேயே கடலையைக் கொறிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

வாத்தியார் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். இவர்கள் அதைக் கவனியாது கடலையிலே கண்ணாயிருந்தார்கள்.

“பாரதியார் பாடிய பாடல்களுள் ஒடி விளையாடு பாப்பா என்ற பாடல் உங்களைப் போன்ற குழந்தைகளுக்காகப் பாடப்பட்டது” என்று கூறிய வாத்தியாரின் பார்வை லப்பாம், டப்பாம் மேல் சென்றது.

“லப்பாம் பாடம் கேக்கிறியா? ஒடி விளையாடு பாப்பா யார் பாடியது?” என்று கேட்டார்.

லப்பாம் திகைத்து போனான். பயத்தால் ஒன்றும் பேசாது இருந்தான். வாத்தியார் டப்பாமை பார்த்து “டப்பாம் நீ சொல்லு” என்றார்.

“ஐயோ நான் பாடேலை சேர். முருகு தான் பாடியிருப்பான்” என்று முன் வாங்கில் இருந்த பையனைக் காட்டினான்.

வாத்தியாருக்குக் கோபம் வந்தது. இருவருக்கும் பிரம்பால் அடித்து விட்டுப் போய் கரும்பலகையில் பாடலை எழுத ஆரம்பித்தார். எழுதிய பின்பு லப்பாமைப் பார்த்து “இந்தப் பாடலைப் பாடியது பாரதியார்” என்றார்.

லப்பாம் திரு திருவென முழித்தான். பின்பு எனக்குத் தெரியாது சேர்” என்றான் பயந்த வண்ணம்.

“என்ன தெரியாது” வாத்தியார் கேட்டார். “பாரதியாரென்று தெரியாது சேர்”

வாத்தியாருக்கு அலுத்துவிட்டது. இவர்களுடன் நேரத்தை வீணாக்குவதில் பலன் இல்லை என்று எண்ணிய அவர். “இரண்டு பேரும் படிக்காவிட்டால் பரவாயில்லை. அமைதியாக இருங்கோ” என்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் கரும்பலகையில் வேறு பாடல் எழுதினார்.

கடலையை மீண்டும் சாப்பிடத் தொடங்கிய லப்பாம் “வாத்தியார் ஏன் அடிச்சார் தெரியுமே” என்று டப்பாமைக் கேட்டுவிட்டு அவனே பதிலையும் சொன்னான். “எல்லாம் சாத்திரியாற்றை வேலை. அண்டி விட்டுட்டார்” என்றான்.

அந்த நேரம் பார்த்து டப்பாமின் பார்வை பள்ளிக்கூட கேற் பக்கம் சென்றது. கேற்றைத் திறந்து சாத்திரியார் வந்து கொண்டிருந்தார். தலைமை வாத்தியார் ஒரு சாதகம் கொடுத்திருந்தார். அது விடயமாக அவரைப் பார்க்க அவரது அறையை நோக்கிச் சென்றார்.

சாத்திரியாரைக் கண்ட இருவருக்கும் பயம் நெஞ்சைக் கவ்வியது. “தலைமை வாத்தியாரிட்டை போய் அண்டிவிடப் போறார். சரியான உதை கிடைக்கப் போவது” என்றான் டப்பாம். அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் புத்தகப் பையை எடுத்துக் கொண்டு லப்பாம் வகுப்பறையை விட்டு ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாமும் ஓட புத்தகப் பையை எடுத்தான். இவர்களின் செயலையும் சாத்திரியையும் அவதானித்த பக்கத்த வீட்டில் இருந்த பையன் “பிள்ளை பிடி காரனா” என்றான். பயந்தபடி பதிலொன்றும் கூறாது லப்பாமும் ஓடி மறைந்து விட்டான்.

சாத்திரியார் வந்ததையும் அவரைக் கண்டு லப்பாமும் டப்பாமும் திகிலடைந்ததையும் பின்னர்

இருவரும் ஓடியதையும் அவதானித்த, பக்கத்தில் இருந்த பையன் சாத்திரியாரை பிள்ளை பிடி காரன் என்றே எண்ணினான். அருகில் இருந்தவர்களுக்கு மெதுவாக விஷயத்தைச் சொன்னான். பின்பு தனது புத்தகப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு மின்னல் வேகத்தில் ஓடி மறைந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து ஓசைப்படாமல் எல்லா மாணவர்களும் வகுப்பை விட்டு ஓடினர்.

வாத்தியார் கரும்பலகையில் எழுதுவதிலேயே கவனம் செலுத்தியதால், வகுப்பில் லப்பாம் டப்பாம் ஏற்படுத்திய திகில் நாடகத்தை அவர் அறிந்திருக்கவில்லை.

கரும்பலகையில் எழுதி முடித்துத் திரும்பியவர் விக்கித்துச் சிலைபோல் நின்றார்.

வகுப்பில் மேசை கதிரைகளைத் தவிர ஒருவரும் இல்லை.

என்ன நடந்ததென்பதைப் புரியாத அவர், கதிரையில் அமர்ந்து வகுப்பை வெறித்து நோக்கினார்.

லப்பாம் டப்பாமின் திருவிளையாடல் தான் காரணம் என்பது இன்றுவரை அவருக்குத் தெரியாது.

03. துப்பறியும் சிங்கங்கள்

லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் பள்ளிக்கூடத்தால் வேர்க்க விறுக்க வீட்டிற்கு வந்ததைக்கண்ட தாய் பயந்து போனாள். பள்ளிக்கூடம் போன கையோடு முதல் பாடம் நடக்கும் போதே சாத்திரியாரைக் கண்டு பயந்து வீட்டிற்கு ஓடி வந்து விட்டார்கள்.

“என்ன நடந்தது ஏன் உடனே வந்திட்டியள்” தாய் கேட்டாள்.

லப்பாம் உடனே ஒரு பொய்யை அவிழ்த்து விட்டான். “அம்மா பள்ளிக்கூடம் விடுதலை விட்டுட்டுது” என்றான். அவள் பாவம். நம்பி விட்டாள்.

இரண்டு நாட்கள் வீட்டிலேயே இருந்தவர்களுக்கு அலுப்புத் தட்டிவிட்டது. எங்கேயாவது போகவேண்டும் போல் இருந்தது.

லப்பாம் கேட்டான் “புகைவிடாத ரெயில் வந்திருக்காம் போய் பாப்பமா?”

டப்பாமுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நம்ப முடியவில்லை. அப்படியும் இருக்குமா, புகையிரதம் எண்டா புகைவிடத்தானே வேண்டும். “ஓமடா போய்ப் பாப்பம்” என்றான்.

“அம்மோய் பள்ளிக்கூடம் எப்ப திறக்குதெண்டு போய்ப் பாக்கிறம்” என்று சத்தம் போட்டுச் சொல்லிவிட்டு தாய் பதில் சொல்லும் முன்பே புறப்பட்டார்கள்.

இருவரும் புகையிரத நிலையம் நோக்கிச் சென்றனர். சாத்திரியாரையோ அல்லது பள்ளிக்கூட வாத்தியாரையோ சந்திக்க நேருமோ என்று பயந்த வண்ணம் போனார்கள். பிரதான பாதையை விட்டு, குறுக்குப் பாதையால் போனார்கள்.

அப்படிப் போகும் போது கோட்டும் சூட்டும் அணிந்து கையில் சூற்கேசுடன் ஒருவன் எதிர்ப்பட்டான்.

இதற்கு முன் இப்படியான உடையில் ஒருவரையும் இவர்கள் பார்த்ததில்லை. இருவருக்கும் திகில் நெஞ்சைக் கவ்வியது. லப்பாம் டப்பாமின் காதுக்குள் சொன்னான்.

“இவன் பிள்ளை கடத்தல் காரனடா” இதை கேட்டதும் டப்பாமிற்கு உதறல் எடுத்தது. “ஓடலாமா” என்று இருவரும் தீர்மானிக்கும் முன் “டேய் எங்கேடா போறீங்க” என்று அதட்டிக் கேட்டான் கோட் ஆசாமி.

பயத்தினால் உடல் நடுங்க இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். இவர்களைப் பார்த்த உடனேயே சரியான மூடர்கள் என்று கோட் ஆசாமி புரிந்து கொண்டான். “இந்த சூற்கேசைக் கொண்டு வாங்கடா”

என்று சொல்லியவாறு டப்பாமுடைய தலையில் வைத்தான்.

தலையில் வைக்கப்பட்ட குற்கேசை இருகைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். சத்தம் போடாது டப்பாம் அருகில் சென்றான்.

கோட் ஆசாமி குறுக்குப் பாதையால் ரெயில்வே ஸ்டேசனை அடைந்தான். அவனுடன் சென்ற இருவரும் ரெயில்வே ஸ்டேசனையும் அங்கு தரித்து நின்ற ரெயிலையும் கண்டதும். பயம் நீங்கி குதூகலம் அடைந்தார்கள்.

ரெயில் பெட்டியினுள் ஏறி குற்கேசை வைத்தவுடன் "இறங்கி ஓடுங்கடா" என்றான் அவன். அவர்கள் அதை கவனியாது தங்களை மறந்த மேலே சுழலும் மின் காற்றாடியை பார்த்த வண்ணம் நின்றனர். கோட் ஆசாமி அசதியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த நேரம் விசில் சத்தம் கேட்டது. உடன் ரெயில் மெதுவாக நகரத் தொடங்கியது. லப்பாமிற்கும் டப்பாமிற்கும் இது புது அனுபவம். இதற்கு முன் அவர்கள் ரெயிலில் பிரயாணம் செய்ததேயில்லை. டிக்கெட் இன்றி ஏறிவிட்டோமென்ற பயமோ தாய் தேடப் போகிறாவே என்ற மனக் கிலேசமோ இன்றி வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

திடீரென டிக்கெட் பரிசோதகர் ரெயில் பெட்டியினுள் ஏறினார். அவரைக் கண்டதும் இருவருக்கும் உதறல் எடுத்தது. பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என அவர்கள் எண்ணினார்கள். இருவரும் கோட் ஆசாமி இருந்த சீட்டிற்குக் கீழ்க் குப்புற விழுந்து படுத்தார்கள்.

சீட்டிற்குக் கீழ் படுத்தவர்களின் கவனம் கோட் ஆசாமியின் சப்பாத்தின்மேல் சென்றது. இதற்கு முன் சப்பாத்தை நன்றாக பார்த்தறியாத இருவருக்கும் அவை வினோத பொருளாகத் தோன்றின. உடனே வழக்கமான குறும்புச் சேட்டையில் இறங்கினார்கள். இரண்டு சப்பாத்து லேஸ்களையும் சேர்த்து முடித்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள். இதை அறியாத கோட் ஆசாமி அசதியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

டிக்கெட் பரிசோதகர் அவனருகில் வந்து அவனை எழுப்பி டிக்கெட்டைக் கேட்டார். திடுக்கிட்டு விழித்தவன் கால் சட்டைப்பையில் இருந்த டிக்கெட்டை எடுக்க எழும்பினான். இரண்டு சப்பாத்தையும் லப்பாம் டப்பாம் சேர்த்துக் கட்டியதால் எழும்பிய உடனே தடுமாறி விழுந்தான். அவன் விழுந்ததையும் பொலிஸ்காரர் போல் ஒருவர் நிற்பதையும் கண்ட லப்பாம் "கடத்தல் காரன்" என்று கூவினான். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாமும் சத்தம் போட்டான்.

சீட்டிற்கடியில் இருந்து வந்த சத்தம் கேட்டு கோட் ஆசாமி திடுக்கிட்டான். என்ன நடந்தது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை எப்படி விழநேர்ந்ததென்று புரியவில்லை. அவன் ஓட முயன்று மீண்டும் விழுந்தான்.

டிற்கெட் பரிசோதகருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால் ஏதோ மர்மம் இருப்பதாகப்பட்டது.

இதற்கிடையில் லப்பாம் டப்பாம் போட்ம கூச்சலில் அந்த பெட்டியில் சனம் கூடியது. ரயிலில் பயணம் செய்த பொலிஸார் அங்கு வந்தனர்.

அவர்கள் கோட் ஆசாமியைப் பார்த்ததும் அடையாளம் கண்டு கொண்டு கொண்டனர். பலகாலமாக தேடப்பட்ட கடத்தல் ஆசாமி தங்களுக்கு டிமிக்கு கொடுத்தவனை லப்பாம் டப்பாம் பிடித்து விட்டார்களே என்று ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார்கள்.

அவன் கையில் விலங்கை மாட்டி அவனுடைய குட்கேசைத் திறந்தனர்.

அதற்குள் பெரும் தீங்கு விளைவிக்கும் போதைப் பொருட்கள். சமுதாயத்திற்கு கேடு விளைவிக்கக் கூடிய இப் போதைப்பொருள் கடத்தல் ஆசாமியை லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் திட்டமிட்டே பிடித்துக் கொடுத்தார்கள் என பொலிஸாரும் சக பிரயாணிகளும் நம்பினார்கள்.

அவர்களுக்கு சன்மானமும் பாராட்டுக்களையும் வழங்கிய பொலிஸ் காரர் “நீங்கள் துப்பறியும் சிங்கங்கள்”. எங்களுக்கு உங்கள் உதவி என்றென்றும் தேவை” என்றார்.

வழக்கமான அசட்டுச் சிரிப்புடனும் சன்மானத் துடனும் வீடு நோக்கிச் சென்றார்கள் இருவரும்.

04. தோட்டத்தில் ஒரு கடிகாரம்

லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் ஊர்மக்களின் பாராட்டுக்களினால் திணறிப்போனார்கள். அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “துப்பறியிற தெண்டா என்னடா” என்று டப்பாம் கேட்டான். “அதுதான் எனக்கும் தெரியேல்லை” என்றபடி கடலையை கொறித்தான் லப்பாம்.

பள்ளிக்கூடத்தில் கூட இவர்களின் சாகசம் பரவியிருந்தது. மாணவர்கள் இருவரையும் பாராட்டினார்கள்.

இப்படி பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்று மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் போது ஒரு விபரீதம் பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்தது.

அன்று காலை பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிப்பதற்கு மணி அடிப்பதற்காக தலைமை வாத்தியார் நேரத்தைப்பார்த்தார். அவருக்குத்தலை சுற்றியது. மெசையில் கடிகாரத்தைக் காணவில்லை. திகைத்துப் போன அவர் பதட்டத்தடன் எல்லா இடமும் பார்த்தார் காணவில்லை.

பியோன் கந்தசாமியைக் கூப்பிட்டார். இருவரும் தேடிப்பார்த்தனர். ஒரு இடமும் காணவில்லை. இதற்கிடையில் கடிகாரம் களவு போன செய்தி பலருக்கும்

தெரியவந்து விட்டது. ஆசிரியர்கள் அறையில் கூடினர். எல்லோரும் சேர்ந்து தேடினார்கள். ஒருஇடமும் அகப்படவில்லை. “ஓட்டைப் பிரித்துவந்து யாரோ எடுத்திட்டார்கள்.” என்றான் கந்தசாமி எல்லோரும் ஓட்டைப் பார்த்தனர். ஒடுபிரிக்கப்பட்ட அடையாளம் இல்லை.

அந்த நேரம் கணக்கு வாத்தியார் அங்கு வந்தார். “இது களவு. லப்பாம் டப்பாம் தான் துப்புத்துலக்கி கள்வனை கண்டு பிடிப்பார்கள்” என்றார்.

அப்பொழுதுதான் தலைமை வாத்தியாருக்கும் மற்றவர்கட்கும் லப்பாம் டப்பாம் கடத்தல் காரணப் பிடித்த விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது.

இருவரையும் கூட்டி வரும்படி தலைமை வாத்தியார் பியோன் கந்தசாமியை அனுப்பினார்.

வகுப்பில் கடலையை கொறித்துக் கொண்டிருந்த இருவரும் பியோன் கந்தசாமி வகுப்பினுள் நுழைந்ததைக் காணவில்லை.

கந்தசாமி இருவரையும் ஏதோ பிராணிகளைப் பார்ப்பது போல் பார்த்தான். “இந்த முட்டாள்களா களவைக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள்! தலைமை வாத்தியார் அரைக்கிறுக்கு இதுகள் முழுக்கிறுக்குகள்” என்று தனக்கு தானே சொல்லிக் கொண்டான். பின்பு இருவரையும் நோக்கி “டேய் பெடியன்களா தலைமை வாத்தியார் உடனே வரட்டாம் என்று சொன்னார்.

லப்பாம் டப்பாமிற்கு தலையைச் சுற்றியது “கையில் பிரம்புவைத்திருக்கிறாரா” அப்பாவித்தனமாக லப்பாம் கேட்டான்.

“தும்புக்கட்டு வைத்திருக்கிறார். வாங்கடா கெதியா” என்று சத்தம் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்.

லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வந்தனர்.

“நாங்க கடலை திங்கறதை கணக்கு வாத்தி செல்லிப் போட்டுது போல. இதுதான் தலைமைவாத்தி அடிக்கப் போகுது” என்றான் லப்பாம். டப்பாமிற்கு உதறலெடுத்தது. கேற்றடியைப் பார்த்தான். பின்பு “வீட்டை ஓடுவமடா” என்றான்.

தலைமை வாத்தியார் அறைவாசலில் நின்ற கந்தசாமி இவர்களைப் பார்த்தான். “கெதியா வாங்கடா” என்று சத்தம் போடவே வேறு வழியின்றித் தயங்கித் தயங்கிப் போனார்கள்.

இவர்களைக் கண்டதும் தலைமை வாத்தியார் முகம் மலர்ந்தது. “ரேபிள் குளக் களவு போட்டுது. கள்வனைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா” என்று அன்பாகக் கேட்டார்.

“ரேபிள் குளக்” என்று தலைமை வாத்தியார் சொன்னது அவர்களுக்குப் புரியவில்லை திருதிரு என்று முழித்தனர்.

“என்ன யோசிக்கிறியள். கண்டுபிடிப்பியளா?” என்று கேட்டார்.

“பயத்தினால் இருவரும் தலையை ஆட்டினார்கள். பின்பு சத்தம் போடாமல் வெளியேறினார்கள். அடிவிழவில்லை என்ற மகிழ்ச்சியில் சட்டைப் பையில் இருந்த கடலையை எடுத்துத் தின்றார்கள்.

“டேபிள் குளக்கெண்டா என்னடா” என்றான் லப்பாம்.

“எனக்குத் தெரியாது. இனிப் பள்ளிக்கு வராம விடுவம்” என்றான் டப்பாம்.

அன்று பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டிற்குப் போகும்போது எதிர்பாராதத வகையில் பூனைக்குட்டிச் சாத்திரியைக் கண்டார்கள்.

பூனைக்குட்டிச் சாத்திரியார் என்றால் இருவருக்கும் பயம். அவர் தூரத்தில் வரும் போதே கண்டுவிட்டார்கள். என்ன செய்வது என்கே ஒடிமறைவது என்ற திகைத்த அவர்கள் கண்களுக்கு ஒழுங்கை ஓரத்தில் இருந்த மரவள்ளித் தோட்டம் தென்பட்டது.

உடனே வேலியில் இருந்த இடைவெளிக்கூடாக ஒடிப் போய் மரவெள்ளித் தோட்டத்திற்குள் படுத்துவிட்டார்கள்.

மரவெள்ளித் தோட்டத்திற்கு அன்றுகாலை நீர் இறைக்கப்பட்டு நிலம் ஈரமாக இருந்தது. அதைப்

பொருட்படுத்தாது மரவெள்ளிப் பாத்தியில் குப்புறப் படுத்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் லப்பாம் தனது வழமையான குறும்புச் சேட்டையில் இறங்கிவிட்டான். மரவெள்ளிப் பாத்தியைகையால் கிளறத் தொடங்கினான். எதிர்பாராத விதமாக அவன் கைக்கு கிழங்கு தட்டுப்பட்டது. அவன் இன்னும் ஆழமாகத் தோண்டி கிழங்கை முறித்து எடுத்துத் தின்னத் தொடங்கினான்.

லப்பாம் கிழங்கு சாப்பிடுவதைக் பார்த்த டப்பாம் சும்மா இருப்பானா? உடனே அவனும் தன் கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கினான்.

டப்பாமின் கைக்குக் கிழங்குக்குப் பதில் வினோதமான பொருள் தட்டுப்பட்டது. மேசைக் கடிகாரம் பொலித்தீன் பையினால் சுற்றப்பட்டு புதைக்கப்பட்டு இருந்தது.

அதை எடுத்துப்பார்த்த டப்பாமிற்கு அது என்ன பொருள் என்று தெரியவில்லை “என்னடா இது” என்ற லப்பாமைக் கேட்டான்.

தோட்டத்தில் ஏதோ போச்சுக்குரல் கேட்கிறதே என்று எண்ணியபடி வெளியே வந்து பார்த்தான் பியோன் சுந்தசாமி. அது அவனுடை தோட்டம் வீட்டோடு சேர்ந்து தோட்டம் இருந்தது.

அவன் கண்ட காட்சி அவனுக்கு மூச்சே நின்று விடும்போல் இருந்தது. தான் புதைத்து வைத்த கடிகாரத்தை இவர்கள் எப்படி மோப்பம் போட்டுக் கண்டுபிடித்தார்கள் என்று வியந்தவனாய் “தம்பி தம்பி கொஞ்சம் நில்லுங்கோ” என்று கெஞ்சியபடி அவர்களை நோக்கிப் போனான்.

இருவருக்கும் பயம் நெஞ்சைக் கவ்வியது.

“பியோன் அடிக்கப் போறான்டா” என்று சொன்ன டப்பாம் கடிகாரத்துடன் எடுத்தான் ஓட்டம். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாம் ஓடினான். கந்தசாமி கெஞ்சினான். மன்றாடியபடி பின்னுக்கு அவர்களைத் தொடர்ந்து ஓடும்போது “என்னைக் காப்பாத்துங்கோ” என்று கெஞ்சினான்.

கந்தசாமி தங்களைத் துரத்துவதாக எண்ணி அவர்கள் இன்னும் விரைவாக மூச்சு வாங்க ஓடினார்கள்.

இவர்கள் ஓடிய வேகத்தில் அப்போதுதான் பாடசாலையில் இருந்து வந்த தலைமை வாத்தியாரைக் கவனிக்கவில்லை. அவரோடு மோதிய பின்புதான் அவரைக் கவனித்தார்கள்.

தலைமை வாத்தியார் இவர்கள் பாடசாலை மேசைக்கடிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருப்பதையும், கந்தசாமி ஓடிவருவதையும் கண்டு திகைத்து நின்றார்.

கந்தசாமி ஓடி வந்து தலைமை வாத்தியார் காலில் ஶாஷ்டாங்கமாக விழுந்தான். “ஐயா தெரியாத்தனமாக திருடி விட்டேன். என்னை மன்னியுங்கோ” என்று அழுதான்.

அவர் பார்வை கடிகாரத்தின் மீதும் டப்பாம் டப்பாம் மீதும் சென்றது ஒருசில மணித்தியாலங் களுக்குள்ளேயே இவர்கள் துப்புத்துலங்கி விட்டார்களே என்று வியந்து அவர்களை அன்புடன் ஆரத்தமுவினார்.

05. திருமண நாள் மோதிரம்

கோவிலில் இருந்து வந்த நாதஸ்வர ஓசை லப்பாம் டப்பாமை சுண்டி இழுத்தது. அவர்களுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“அம்மா கோவிலுக்குப் போகிறோம்” என்று சொல்லி விட்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல் கோயிலை நோக்கி ஓடினார்கள்.

அவர்கள் கோயிலை அடைந்தபோது சுவாமி வீதிவலம் வந்து கோபுர வாசலில் தீபஆராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது.

சுவாமியை சுற்றி மேளக்கோஷ்டி மூன்று முறை சுத்தி வந்தது. மூன்றாம் முறை உபயகாரரிடம் தட்சிணை வாங்குவதை உன்னிப்பாய் அவதானித்தார்கள்.

லப்பாமிற்கு திடீரென ஒரு ஐடியா உதித்தது. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் அவன் முனை இயங்கும்.

சுருதிப் பெட்டியுடன் கடைசியாக சென்றவரின் பின் ஓடிப்போய் லப்பாம் தானும் சேர்ந்து கொண்டான். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாமும் மேளக் கோஷ்டியுடன் சேர்ந்து போனான். உபயகாரர் இவர்களை மேளக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் என நினைத்து தட்சிணை கொடுத்தார்கள்.

கையில் கிடைத்த இரண்டு ரூபா நாணயத்தை கண்டு இருவரும் பூரித்துப் போனார்கள். அடுத்த நாளும் அதற்கு அடுத்த நாளும் மேளக் கோஷ்டியுடன் சேர்ந்து பணம் பெற்றார்கள்.

மூன்றாம் நாள் லப்பாம் டப்பாம் எதிர்பார்த்த சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

மேளக் கோஷ்டியிடம் சில்லறை வாங்கிக் கொண்டிருக்கையில் உபயகாரரின் வீட்டிலிருந்து அந்தச் செய்தி வந்தது.

உபயகாரரின் மகளின் வைர மோதிரம் தொலைந்து விட்டது என்று வேலைக்காரன் தகவல் கொண்டு வந்தான்.

அன்று காலை தான் அதே கோயிலில் அவர் மகளுக்கு திருமணம் நடந்தது. மோதிரம் காணாமல் போனது இப்போது தான் தெரிய வந்தது.

பதறிப் போனார் உபயகாரர். ஆட்களை விட்டு எல்லா இடங்களிலும் தேடினார். அவரும் அங்கும் இங்கும் தேடினார். எங்கு தேடியும் அகப்படவில்லை.

அப்போது தான் லப்பாம் டப்பாம் ஞாபகம் அங்குள்ளவர்களுக்கு வந்தது. ஓடிப்போனார்கள் உபயகாரரிடம். “கவலையை விடுங்கோ. லப்பாம்

டப்பாம் மோதிரத்தை மட்டுமின்றி எடுத்தவனையும் பிடிப்பாங்கள்” என்றார்கள்.

உபயகாரரின் பார்வை இருவர் மீதும் சென்றது. முட்டாள்கள் போல் தோற்றமளிக்கும் இந்த பொடியன்களா திருடினவனையும் மோதிரத்தையும் கண்டுபிடிக்கப் போகிறார்கள் என்று எண்ணினார்கள்.

எனினும் அவர்களை நாடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என அவருக்குத் தோன்றியது.

இருவரின் கைகளை அன்புடன் பிடித்தார்.

சற்று முன் கொடுத்த சில்லறையை பறிக்கப் போகிறார் என நினைத்து இருவரும் மிரள மிரள விழித்தார்கள்.

உங்கள் இருவரையும் தான் நம்பியிருக்கின்றேன். எப்படியும் மோதிரத்தை கண்டுபிடிச்சிடலாம் என்றார்.

லப்பாம் டப்பாம் ஒன்றும் புரியாது விழித்தார்கள். மோதிரம் தொலைந்த விடயமோ அதைத் தேடி ஆரவாரப்பட்டதோ அவர்களுக்குத் தெரியாது. கையில் கிடைத்த இரண்டு ரூபாய் நாணயத்தில் தங்களை மறந்து இருந்தபோது உபயகாரர் இப்படிக்கேட்டார்.

இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தனர். என்ன செய்வது என்று தெரியாது திகைத்து நின்றனர். பின்னர்

தலையை ஆட்டி விட்டு, விட்டால் போதுமென்று எண்ணியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு ஓடினர்.

அவர்கள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த உபயகாரர் “இந்தப் பேய்ப் பெடியன்களா மோதிரத்தைக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறார்கள்” என்று எண்ணியவாறு மீண்டும் மோதிரத்தைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள்.

பகல் திருவிழா முடிந்து எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். லப்பாம் டப்பாம் மட்டும் வீதியில் கடலையையக் கொறித்தபடி நின்றார்கள். அவர்கள் பார்வை கோயில் வீதியில் நின்ற நெல்லி மரத்தின் மீது சென்றது. காய்த்துக் குலுங்கிய நெல்லிக்காய்கள் வா வா என்று அழைத்தன.

லப்பாம் அங்கும் இங்கும் ஒரு கணம் பார்த்தான். பின்பு குரங்கு போல் தாவி மரத்தில் ஏறினான். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாமும் ஏறினான்.

இருவரும் குரங்கு சப்புவதைப் போல் நெல்லிக் காய்களை சப்பித் துப்பினார்கள். “டேய் வாய் புளிக்குது. பச்சைத்தண்ணி குடிச்சா இனிக்கும்” என்றான் லப்பாம்.

இருவரும் மரத்தில் இருந்து குதித்து கோயில் கிணத்தை நோக்கி ஓடினர்.

கிணற்றடியில் ராமு குளித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கோயில் வேலை ஆள். எடுபிடி வேலை செய்பவன். இவர்களுக்கு குடிக்கத் தண்ணீர் கொடுத்து விட்டு குளிப்பதில் கவனம் செலுத்தினான்.

கிணற்றடியை விட்டு வந்த போது கிணற்றுக் கட்டிலிருந்த சவர்க்காரப் பெட்டியைக் கண்டான் லப்பாம். அப்படி பிளாஸ்டிக் பெட்டியை இதற்கு முன் பார்க்கவில்லை. அதை கையில் எடுத்து பார்க்க முற்பட்ட போது ராமு கண்டு “டேய்” என்று சத்தம் போட்டபடி குளிப்பதை விட்டு ஓடிவந்தான்.

அதிர்ச்சியடைந்த லப்பாம் பயத்தினால் ஓட்டம் பிடித்தான். அவன் கையில் சவர்க்காரப் பெட்டியிருந்தது. லப்பாமுடன் டப்பாமும் ஓடினான். இருவரையும் துரத்தியபடி ராமு ஓடினான்.

வீதியில் மணலைக் கிளறியபடி மோதிரத்தைத் தேடியபடி குனிந்து நின்ற உபயகாரர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். உபயகாரரைக் கண்டதும் பயத்தினால் அவர் காலில் விழுந்தான் லப்பாம். அவன் கையில் இருந்த சவர்க்காரப் பெட்டி உபயகாரர் காலடியில் விழுந்தது.

அதற்குள் இருந்த வைர மோதிரம் மின்னிச் கொண்டிருந்தது.

ஐயா என்னை மன்னியுங்கோ என்றபடி அவர் காலில் விழுந்த ராமு நடந்ததைச் சொன்னான்.

அன்று காலை திருமண விழாவில் கிடாரம் நிறைய தண்ணீர் ஊற்றி மோதிரத்தை அதற்குள் போட்டு விட்டு “மணமக்களை அந்த மோதிரத்தை எடுக்கும்படி ஐயர் சொன்னார். அந்த மோதிரத்தை எடுக்க பெண்ணும் மாப்பிளையும் கையை விட்டுத் தேடியபோது பெண்ணின் கையில் இருந்த வைரமோதிரம் கிடாரத்தினுள் கழன்றுவிட்டது. இதை மணப்பெண் உடன் கவனிக்கவில்லை.

கிடாரத்தினுள் விழுந்த மோதிரம் ராமுவின் கையில் சிக்கியது.

உபயகாரரும், ஊர்ச்சனங்களும் லப்பாம் டப்பாமின் துப்பறியும் மூளையினால் தான் மோதிரம் கிடைத்தது எனவும், ராமு அகப்பட்டார் எனவும் எண்ணி இருவரையும் பாராட்டி மகிழ்ந்தனர்.

06. கொழும்பு மாமா கொடுத்த சைக்கிள்

லப்பாம் டப்பாமிற்கு புதிதாக ஒரு ஆசை நெஞ்சில் துளிரவிட்டது.

ஒருநாள் பள்ளியில் இருந்து வீட்டிற்கு வரும்போது ஒரு சிறுவன் சைக்கிள் ஓட்டிக் கொண்டு வந்தான். அதைப் பார்த்ததும் இருவரும் பிரமித்துப் போனார்கள். இந்தச் சிறுவன் சைக்கிள் ஓட்டும் போது தங்களால் ஏன் முடியாது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அந்த எண்ணம் ஆசையாக உருவெடுத்தது. எப்படியும் சைக்கிள் ஓட்டவேண்டும் என்ற தீராத ஆசை நெஞ்சில் எழுந்தது.

டப்பாமிற்குத் திடீரென ஒரு சந்தேகம் வந்தது. “எப்படிடா ஒரே நேரத்தில ரெண்டு சில்லும் சுத்துது” என்று கேட்டான்.

லப்பாம் சிரித்தான். இதுகூடத் தெரியாதா. வலது பெடலை அமத்தப் பின்சில்லு சுத்தும். இடது பெடலை அமத்த முன் சில்லு சுத்தும் என்றான் பெரிய மேதாவிபோல.

டப்பாமிற்குப் பெருமையாயிருந்தது. லப்பாம் எல்லாம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறானே என்று பெருமைப்பட்டான்.

சைக்கிளுக்கு எங்கே போவது என்று இருவரும் யோசித்தனர். திடீரென லப்பாமிற்கு மார்க்கண்டின் நினைவு பளிச்சிட்டது.

மார்கண்டு இவர்களடைய வளவில் கள்ளுச் சீவுவதற்கு வருபவன். இவர்கள் வீட்டில் சைக்கிளை வைத்துவிட்டு அடுத்த வளவிற்கும் போய் கள்ளுச் சீவுவது வழக்கம். அவனுடைய சைக்கிளை எடுத்து ஓட்டத் தீர்மானித்தார்கள்.

அன்றுமாலை வழக்கம் போல மார்கண்டு சைக்கிளை வைத்துவிட்டுப் போனதும் இருவரும் சைக்கிளை எடுத்து ஒழுங்கைக்கு கொண்டுசென்றனர்.

டப்பாம் சைக்கிள் சீட்டின் பின்பக்கம் பிடிக்க லப்பாம் ஏறினான். ஹான்டிலை கெட்டியாகப் பிடித்தான். டப்பாம் சைக்கிளைத் தள்ள லப்பாம் கீழே பார்த்தபடி பெடலை மிதித்தான்.

அதே நேரம் அதே ஒழுங்கையில் சாத்திரியார் வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் நிலத்தைப் பார்த்தபடி வந்துகொண்டிருந்தார். இவர்களையோ சைக்கிளையோ கவனிக்கவில்லை.

சாத்திரியார் என்றால் இருவருக்கும் பயம். முதலில் அவரைக் கண்ட லப்பாம் பயத்தினால் உடல் நடுங்க “சாத்திரியார் டா” என்று சொல்லிவிட்டு சைக்கிளைவிட்டுக் குதித்து பக்கத்தில் இருந்த பற்றைக்குள் பதுங்கி ஒளித்தான். சைக்கிளை தள்ளிய டப்பாம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு உடனே சைக்கிளை விட்டு விட்டு மின்னல் வேகத்தில் ஓடி லப்பாமுடன் பதுங்கினான்.

சாத்திரியார் குனிந்து பாரத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார். தள்ளி விடப்பட்ட சைக்கிளின் முன் சக்கரம் அவருடைய முழங்காலில் மோதி பக்கவாட்டில் சரிந்து விழுந்தது.

சாத்திரியார் நிலைகுலைந்து திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தார் திடீரென சைக்கிள் மோதியதில் ஏற்பட்ட திகைப்பு யாரும் இல்லாது சைக்கிள் மட்டும் இருப்பதைப் பார்த்ததம் ஆச்சரியமாக மாறியது அங்கும் இங்கும் பார்த்தார். ஒருவரும் தென்படவில்லை. மெல்லக்குனிந்து சைக்கிளை நிமிர்த்தி ஹான்டிலைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றார்.

அந்த நேரம் மார்கண்டு பதறிக் கொண்டு ஓடிவந்தான் “ஏன் ஐயா சைக்கிள் வேணமின்னா என்னை ஒருவாட்டி கேக்கவேணாமா நான் எங்கேயெல்லாம் தேடினேன்” என்றான்.

சாத்திரியார் ஒன்றும் புரியாமல் அவனையே ஒருகனம் உற்றுபார்த்தார். பின்பு “முதலில் நீ மரியாதையாய்ப் பேசு” என்றார்.

எனக்கு பேச நேரமில்லை ஐயா ஐந்து மரம் சீவக்கிடக்கு என்று சொன்னவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

சாத்திரியார் சிலை போல நின்று அவன் போன திசையைப் பார்த்தார்.

பற்றைமறைவில் இருந்து நடந்தவற்றைக் கவனித்த ஒருவரும் பயத்தினால் நடுங்கிப் போனார்கள். மார்க்கண்டு பயங்கரமான ஆள் இனி அவன் ரை சைக்கிளைத் தொடக்கூடாது என்றான் லப்பாம்.

சாத்திரியார் போனபின்பு இருவரும் வீட்டிற்குப் போனார்கள். அம்மோய் பள்ளிக்குப் போக சைக்கிள் வாங்கித் தா. சைக்கிள் இல்லாமல் பள்ளிக்கு வரவேண்டாம் என்று வாத்தியார் சொன்னவர் என்றான் லப்பாம்.

தாய்க்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது யாரடா அந்த வாத்தி? பேனை இல்லாமல் புத்தகமில்லாமல் வரவேண்டாம் எண்டா பரவாயில்லை நான் அவரோடே பேசிக்கொள்ளுறேன் என்று சத்தம் போட்டான்.

இருவரும் பதறிப் போனார்கள் தாய்க்கு இப்படிக்கோபம் வந்ததைக் கண்டதேயில்லை “அம்மோய் வாத்தியைக் கேக்காதே அடிக்கும். நான் சும்மா சொன்னனான்” என்று கையைப் பிடித்து கெஞ்சினான் பின்பு “அம்மோய் சைக்கிள் வாங்கித்தா” என்று கெஞ்சினான். டப்பாழும் சேர்ந்து தாயைக் கேட்டான்.

அவர்களின் மேல் தாய்க்கு இரக்கம் ஏற்பட்டது பிள்ளைகள் சைக்கிலுக்கு ஆசைப்படுகிறார்கள். அவளால் வாங்க இயலாது. சின்ன வயசில் வீட்டை விட்டுப் போன தன் தம்பியின் ஞாபகம் வந்தது. மாமா கொண்டு வருவார்

என்றாள். அவர்கள் அதற்குமுன் கேள்விப் பட்டதே இல்லை.

“யாரம்மா மாமா” என்றார்கள். கொழும்பில் இருக்கிறார் வரேக்க கொண்டு வருவார் என்றாள். இவர்களைத்திருப்திப்படுத்த அவள் பொய் சொன்னாள்.

லப்பாம் டப்பாம் இதைக் கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்கள். தங்களுக்கும் கொழும்பில் ஒரு மாமா இருக்கிறார் என்று எண்ணிப் பெருமைப்பட்டார்கள்.

“அவர் எப்படியம்மா இருப்பார்” என்று லப்பாம் கேட்டான்.

“கழுத்தில் லேஞ்சி கட்டியிருப்பார். கறுத்த பெனியன் போட்டிருப்பார்” என்றாள். அவள் கூறியதைக் கேட்ட இருவரும் பூரித்துப் போனார்கள். கொழும்பு மாமா எப்போ சைக்கிளூடன் வருவார் என ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள்.

அடுத்தநாள் மாலை இருவரும் வீதி வழியே போய்க் கொண்டிருந்தபோது கறுத்தபெனியன் அணிந்து கழுத்தில் லேஞ்சி கட்டியபடி ஒருவன் தூரத்தில் வருவதைக் கண்டார்கள்.

“டேய், கொழும்பு மாமா வாறார்” என்றான் லப்பாம். “சைக்கிள் கொண்டு வாறாரடா” என்றான் டப்பாம். சைக்கிளில் வந்தவன் திடீரென இறங்கி

சைக்கிளை வேலியோரம் நிறுத்தி விட்டு தள்ளுக்கடைகுள் போனான்.

சைக்கிளுக்கு அருகில் வந்த இருவரும் சைக்கிளை ஆசையோடு பார்த்தார்கள். கொழும்பு மாமா தங்களுக்குக் கொண்டுவந்த சைக்கிள் என நினைத்தார்கள்.

வேலியில் சாத்தப்பட்டிருந்த சைக்கிளை டப்பாம் எடுத்தான். லப்பாம் சீற்றில் ஏறிக்குந்தினான். டப்பாம் சைக்கிளைத் தள்ளினான்.

கள்ளுக் குடித்துவிட்டு வெளியே வந்தவன் சைக்கிளைக் காணாது திகைத்தான் பின்பு வீதியைப் பார்த்தான். தனது சைக்கிளை இருவர் கடத்திப்போவதைக் கண்டான். அவனுக்கு ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது. கள்ளும் வேலை செய்தது. “டேய்” என்று உரக்கக் கத்தியபடி துரத்தினான்.

திரும்பிப் பார்த்த டப்பாம் பயத்தினால் உடல்நடுங்க வேகமாகத் தள்ளினான். சைக்கிள் மெயின் றோட்டில் ஏறியபோது அங்குவந்த பொலிஸ்காரர் மேல் மோதியது பொலிசைக் கண்ட கறுப்புச்சட்டை துரத்துவதை விட்டுத் திரும்ப ஓடினான்.

அவனைக் கண்ட பொலிஸ் அவனைத் துரத்தியது. மது போதையில் இருந்த அவனால் ஓடமுடியவில்லை. அவனை மடக்கிப் பிடித்த பொலிஸார் பெரும் அதிர்ச்சிக்

‘குள்ளானார். பல நாட்களாகத் தேடப்பட்டு வந்த சைக்கிள் திருடன்! லப்பாம் டப்பாம் ஒட்டி வந்த சைக்கிள்கூட அன்று காலையில் கறுப்புச் சட்டைக் காரனால் திருடப்பட்டது.

திருட்டுச் சைக்கிள் என்று தெரிந்தே லப்பாம் டப்பாம் அதை எடுத்ததாக பொலிஸ்காரர் நினைத்தார்.

நடந்தவற்றைப் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு கூறியபோது லப்பாம் டப்பாம் இருவரையும் வெகுவாகப் பாராட்டினார்.

இவர் ஏன் தங்களைப் பாராட்டுகிறார் என்று தெரியாத இருவரும் அசடு வழியச் சிரித்தனர்.

07. மாயமாய் மறைந்த வைர நெக்லஸ்

கல்யாண வீட்டிலிருந்து ஒலிபெருக்கி மூலம் காற்றில் மிதந்து வந்த “மச்சானைப் பார்த்தீங்களா” என்ற சினிமாப் பாடலைக் கேட்ட லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் தங்களை மறந்து ஆடினார்கள்.

பின்பு “அம்மோய் கல்யாண வீட்டை போறம்” என்று கத்தினார்கள். அதைக் கேட்ட தாய் பெரிய இடத்துக்கு கல்யாணம். போக வேணாம்” என்றார்.

“அப்ப ரோட்டிலை நின்று பாட்டுக் கேக்கிறம்” என்று சொல்லிவிட்டு ரோட்டிற்குப் போனார்கள்.

அவர்கள் ரோட்டில் நின்று பாட்டைக் கேட்கும் பொழுது பெண் வீட்டிலிருந்து சோடனைக்கார் மணப்பெண்ணுடன் கோவிலை நோக்கிச் சென்றது. கோவிலிலே தாலிகட்டுவதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

கார் கோவிலை நோக்கிச் செல்வதைக் கண்ட இருவரும் ஆச்சரியத்தால் மிரள விழித்தார்கள். “டேய் கலியாணம் கோயில்லை வாடா கோயிலுக்குப் போவம்” என்றான் லப்பாவம். உடனே இருவரும் கோவிலுக்குக் கிளம்பினார்கள்.

இவர்கள் கோயிலை அடைந்த போது மணப்பெண் போன சோடனைக் காரை டிரைவர் ஒரு மஞ்சள் நிறத் துணியால் துடைத்துக்கொண்டிருந்தான். பின் சீட்டை எட்டிப் பார்த்த டிரைவர் பின் கதவைத் திறந்து மஞ்சள் துணியினால் துடைத்துவிட்டு, அதைப் பொத்திக் கையில் வைத்துக் கொண்டான்.

அந்த வெள்ளை நிறக்கார் துடைத்த பின்பு மிக அழகாக இருந்தது. அதை வேடிக்கை பார்த்த லப்பாம், டப்பாம் அந்த மஞ்சள் துணியை வினோதமாகப் பார்த்தார்கள்.

“கொழும்பு மாமா சைக்கிள் தந்தா இப்படி மஞ்சள் துணியால்தான் துடைக்கவேணும்” என்றான் லப்பாம். டப்பாம் ஆசையோடு அந்தத் துணியைப் பார்த்தான்.

கோயிலில் இருந்து மேளச்சத்தம் கேட்கவே இருவரும் போய்ப் பார்த்தார்கள். தாலி கட்டி முடிந்ததும் கற்கண்டு பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது அவர்கள் கவனத்தை ஈர்த்தது.

லப்பாம் ஓடிப்போய் கற்கண்டு வாங்கினான் அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாழும் வாங்கினான்.

எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்த அந்த நேரத்தில் மாப்பிள்ளையின் தாயார் மட்டும் முகம் கடுகடுக்க எரிமலை போல்குழறிக் கொண்டிருந்தாள்.

பெண்ணின் தாயாருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. மகளின் கழுத்தைப் பார்த்தாள். தலையில் இடிவிழுந்தது போல் இருந்தது. வீட்டில் இருந்து புறப்படும் போது இருந்த வைர நெக்லஸ் இப்போது மகளின் கழுத்தில் இல்லை பதறிப் போய் மகளைக் கேட்டாள். கழுத்தைத் தடவிப் பார்த்த மணப்பெண் திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

வைர நெக்லசைப் காணவில்லை என்ற செய்தி எங்கும் பரவியது. எல்லோரும் தேட ஆரம்பித்தனர். எங்கும் தேடியும் அகப்படவில்லை.

பதட்டத்துடன் செய்வதறியாது இரு பகுதியினரும் செயலிழந்து நின்றபோது ஒருவர் சொன்னார் “லப்பாம் டப்பாம் தான் கண்டுபிடிப்பார்கள். அவர்களைப் பிடிங்கோ.”

வைர நெக்லஸ் களவுபோன விடயமோ, அதனால் கோயிலில் ஏற்பட்ட ஆரவாரமோ ஒன்றுமே தெரியாது மூன்று முறைக்கும் மேல் கற்கண்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இருவருக்கும் “அவர்களைப் பிடியுங்கோ” அவர்களைப் பிடியுங்கோ” என்று சொன்னது மட்டும் தெளிவாகக் கேட்டது.

கற்கண்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டதற்குத் தங்களைப் பிடிக்கப் போகிறார்கள் என்று எண்ணிப் பயந்து வெளியே ஓட அவர்கள் எத்தனிக்கும் போது “இங்கே இருக்கிறார்கள் என்று ஒருவர் அன்புடன் கையைப் பிடித்தார்.

கற்கண்டையும் பறித்து அடியும் உதையும் தரப்போகிறார்கள் என்று நினைத்த இருவரும் மிரள. மிரளவிழித்தார்கள்.

“தம்பிமாரே நீங்கள் தான் திருட்டுப்போன வைர நெக் லசைக் கண்டு பிடித்து உதவ வேணும். உங்களைத்தான் நம்பியிருக்கிறோம்” என்று கெஞ்சினார் பெண்ணின் தந்தை.

லப்பாம் டாப்பாமிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஏதோ கனவுபோல் இருந்தது. கற்கண்டுடன் வீட்டிற்குப் போனால் போதும் என்று எண்ணியவண்ணம் தலையை ஆட்டிவிட்டு மெல்ல வெளியே வந்தார்கள்.

அங்கு நின்றவர்கள் இவர்களை ஏதோ பிராணிகளைப் பார்ப்பதுபோல் வினோதமாகப் பார்த்தார்கள். இந்த மூடப் பையன்களாவது துப்பறிகிறதாவது என்று எண்ணிச் சிரித்தார்கள்.

கோயிலை விட்டு வெளியே வந்த இருவரும் வெளியே நின்ற சோடனைக் காரை வேடிக்கை பார்த்தனர். டிரைவரின் சீட்டில் பாரச்ல்போல் சுருட்டிக் கட்டப்பட்டிருந்த மஞ்சள் துணிமேல் லப்பாமின் கவனம் சென்றது. திரும்பிப் பார்த்தான். டிரைவரவர் பீடி குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த மஞ்சள் துணியைப் பொத்தி எடுத்து “அண்ணே என்றை சைக்கிள் துடைக்க எடுக்கிறன்” என்றான் லப்பாம்.

தலையில் ஷெல் விழுந்ததுபோல் அதிர்ச்சியடைந்த டிரைவர் “டேய் கொண்டா அதை” என்று சத்தம் போட்டபடி அவனை நெருங்கினார். டிரைவர் அடிக்கப் போகிறான் என்ற எண்ணத்தில் பயம் நெஞ்சைக் கவ்வ மஞ்சள் துணியுடன் ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாமும் ஓடினான்.

டிரைவர் துரத்த, இவர்கள் ஓட அங்கு நின்றவர்கள் நடத்தது தெரியாது வேடிக்கை பார்த்தனர்.

பெண்ணின் தகப்பன் வெளியில் ஏதோ ஆரவாரம் என எண்ணி வெளியே வந்தார். பயத்தினால் தலை தெறிக்க ஓடிவந்த லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் அவர்மேல் மோதி முகம் குப்புற விழுந்தார்கள்.

அவர்கள் விழுந்த வேகத்தில் லப்பாம் கையில் இருந்த மஞ்சள் துணியினாலான பொதி நிலத்தில் சிதறிவிழுந்தது.

அதிலிருந்து வைர நெக்லஸ் நிலத்தில் விழுந்து ஜொலித்தது.

அதைக் கண்ட அனைவரும் அதிர்ச்சியும், ஆனந்தமும் மேலிட அதை எடுத்துப் பெண்ணின் தகப்பனாரிடம் கொடுத்தனர்.

லப்பாம் டப்பாமைத் துரத்திவந்த டிரைவர் நடந்ததைக் கண்டு செயலற்று செய்வதறியாது நின்றார்.

வைர நெக்லஸ் அகப்பட்டதையோ, மணமகளின் தகப்பன் அதைக் கையில் வைத்திருப்பதையோ அறியாத இருவரும் டிரைவர் அடிக்கப் போகிறான் என்ற பயத்தில் எழும்பாது அப்படியே இருந்தார்கள்.

அவர்களைத் தூக்கிய பெண்ணின் தகப்பனார், “டிரைவர் நெக்லஸ் எடுத்ததைத் துப்பறிந்து பிடிச்சிட்டியள். உங்களுக்குத் தகுந்த சன்மானம் தருவேன்” என்று சொல்லி ஆரத்தழுவினார்.

இருவரும் அசட்டுச் சிரிப்புடன் கற்கண்டை வாயில் போட்டபடி வீடு நோக்கிப் போனார்கள்.

பொலிஸில் ஒப்படைக்கப்பட்ட டிரைவர் தனது குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான். கார்பின் சீட்டில் நெக்லஸ் இருந்ததாகவும், அதை எடுத்து ஒளித்து வைத்ததாகவும் கூறினான்.

“லப்பாம் டப்பாம் மட்டும் இல்லாவிடில் இந்தத் திருட்டைப் பிடித்திருக்கவே முடியாது” என்று கூறி அவர்களுக்குப் பாராட்டும் சன்மானமும் வழங்கினார் பொலிஸ் இன்பெக்டர்.

08. கொழும்புப் பயணம்

லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் சில நாட்களாக மனம் சலிப்புற்று இருந்தனர். கொழும்பு மாமா சைக்கிள் கொண்டு வருவார் என்று தாய் சொல்லி இரண்டு மாதம் ஆகிறது. மாமாவையும் காணோம், சைக்கிளையும் காணோம்.

அவர்களுக்கு விரக்தியும், ஏமாற்றமும் இருந்தது.

“நாம் கொழும்புக்குப் போய்ப் பாப்பமா” என்று கேட்டான் லப்பாம். டப்பாமின் முகம் பளிச்சிட்டது. அட இந்த யோசனை எனக்கு வரவில்லையே” என்று எண்ணியவனாக “நாளைக்குப் போவம்” என்றான்.

இருவரும் தங்களிடம் உள்ள பணத்தை எண்ணிப் பார்த்து அது செலவிற்குப் போதும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

அடுத்த நாள் காலை ஆறுமணிக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டனர். புறப்படும் போது “அம்மோய் கொழும்புக்குப் போட்டு வாறம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே படலையைத் திறந்தார்கள்.

கிணற்றடியில் பாத்திரங்கள் கழுவிக் கொண்டிருந்த தாய்க்கு “கோயிலுக்குப் போட்டு வாறம்” என்று சொன்னது போல் கேட்டது. “கெதியாய் வந்துடுங்கோ, அங்கை குழப்படி பண்ணப்படாது” என்றாள்.

தாய் கூறியது அவர்கள் காதில் விழவில்லை. கொழும்புக்குப் போகிற உற்சாகத்தில் வீதியில் ஓட்டமும் நடையுமாக போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

பஸ்ஸில் டிக்கெட் எடுத்து அமர்ந்ததும் அவர்கள் உற்சாகம் கரைபுரண்டோடியது. இருவரும் வெளியே யன்னலுக்கூடாக வேடிக்கை பார்த்தனர். பஸ் வேகமாகச் செல்ல காற்று எதிர்த் திசையில் முகத்தில் பட, அந்த இன்பத்தை அனுபவித்தவாறு மெய்மறந்திருந்தனர். கிராமத்தை விட்டு இதற்கு முன் அவர்கள் போனதில்லை. இது புது அனுபவம்.

பஸ் ஆனையிறவை அண்மித்தபோது, தூரத்தில் தெரிந்த கடல் நீரையும், உப்பளத்தையும் கண்டு பிரமித்துப் போனார்கள். கொழும்புக்கு வந்து விட்டோமோ என்று எண்ணிய இருவரும் ஆவலுடன் அங்கும் இங்கும் பார்த்தார்கள். “இது தானா கொழும்புக் கடற்கரை” என்று கேட்டான் டப்பாம். லப்பாமிற்கும் தெரியவில்லை பக்கத்தில் இருந்தவரிடம் “இது என்ன இடம் என்று கேட்டான் லப்பாம். “தம்பி இது தான் ஆனையிறவு” என்றார் அவர்.

இருவர் கண்களும் யானையைத் தேடின. “ஆனை இல்லாத ஆனையிறவு” என்று சொல்லியபடி வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

முறிகண்டியை பஸ் அடைந்ததும் கோயில் திருவிழாவில் நிற்பது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. மற்றப்

பிரயாணிகள் இறங்கு முன்பே குதித்து இறங்கி தேங்காய்ச் சொட்டு எடுத்துச் சப்பிய வண்ணம், வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அந்த நோட்டால் செல்லும் கார், பஸ், லொறி எல்லாம் தரித்து நிற்பதையும் மக்கள் கூட்டத்தையும் கண்டு வினோதமாகப் பார்த்தார்கள்.

பஸ் ஹோரன் சத்தம் கேட்டதும் எல்லோரும் போய் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். இவர்களும் போய் ஏறிக் கொண்டனர்.

பஸ் புறப்படும் சமயம் வந்த ஒரு பெரியவரும் அவர் மனைவியும் இவர்களை எழும்பச் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தனர். “ஏன் தம்பி சீட்மாறி வந்து இருக்கிறயள். முந்தி இருந்த இடத்தில் இருக்கலாமே” என்றார்.

அவர்கள் சீட்மாறவில்லை. பஸ்ஸையே மாறி ஏறி இருக்கிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்த பஸ்களும், கொழும்பு நோக்கிப்போன பஸ்களும் அங்கு நின்றன. லப்பாம் டப்பாம் இருவரும் கொழும்பு பஸ்ஸிற்குப் பதில் யாழ்ப்பாண பஸ்சில் ஏறிவிட்டார்கள். அவர்களுக்குத் திக்கும் தெரியவில்லை, திசையும் தெரியவில்லை.

பஸ் ஆனையிறவை அண்மித்தபோது லப்பாம் டப்பாம் திகைத்துப் போனார்கள். “அடேய் கொழும்பிலும் ஒரு ஆனையிறவு இருக்கடா” என்றான் லப்பாம். “ஓமடா கொழும்பிலும் உப்பு இருக்கு” என்றான் டப்பாம்.

இவர்கள் பேச்சு சீட்டில் இருந்தவருக்கு வினோதமாகப்பட்டது. இவர்கள் அவர் இருந்த சீட்டின் கரையில் யன்னல் பக்கமாக நின்றார்கள்.

“தம்பிமாரே நீங்கள் எங்கை போறியன் என்றார். இருவரும் “கொழும்புக்கு” என்றார்கள்.

“இது யாழ்ப்பாண பஸ். யாழ்ப்பாணம் போகுது” என்று சொன்னவரை மனைவி அதட்டினாள். “வாயை மூடிக்கொண்டு இருங்க. பெடியலோடை என்ன பேச்சு” என்றாள்.

லப்பாமிற்கு வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக கோபம் வந்தது. “கள்ளக் கொண்டக்கர்! கொழும்புக்கு டிக்கெட் தந்திட்டு முறிகண்டியிலை வைத்து பஸ் சை யாழ்ப்பாணம் திரும்பிப் போட்டான். அவனைச் சும்மா விடமாட்டன்” என்றான். “பஸ் நிக்க அவன்ரை டிக்கெட் புத்தகத்தைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடுவம்” என்றான் டப்பாம்.

கோபத்துடன் கொண்டக்கர் நிற்கும் இடத்தைப் பார்த்தான் டப்பாம். கொண்டக்கர் நின்ற இடத்திற்குப் பக்கத்துச் சீட்டில் இருந்தவன் மேல் இவன் பார்வை பட்டதும், உற்றுப் பார்த்தான் டப்பம் முகம் பிரகாசம் அடைந்தது.

கறுத்த பெனியன் அணிந்து, கழுத்தில் லேஞ்சி கட்டிக் கொண்டு பரட்டைத்தலை ஆசாமி சீட்டில் இருந்தான்.

“டேய் கொழும்பு மாமா இருக்கிறார்டா” என்றான் டப்பாம் வாயெல்லாம் பல்லாக. டப்பாம் பார்த்தான். “டேய் அவர் இறங்கேக்கை இறங்குவம்” என்றான்.

ஒரு பஸ் தரிப்பில் பஸ் நின்றதும் பரட்டைத்தலை கையில் ஒரு பிளாஸ்டிக் பையுடன் இறங்கினான். உடனே இவர்களும் இறங்கி விட்டார்கள். இவர்களை அவன் கவனிக்கவில்லை, அவன் ஒழுங்கையின் ஊடாகப் போனான். பையை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு பீடி பற்ற வைத்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து பின்னுக்கு வந்த இருவரும் அவன் நிலத்தில் வைத்த பையைக் கவனித்தனர்.

“டேய் மாமாவுக்கு கை உளைஞ்சு போச்சு. பையை நிலத்திலை வைச்சிட்டார் வாடா போய் எடுத்துக் கொண்டு முன்னுக்குப் போவம்” என்று டப்பாம் சொன்னது தான், உடனே டப்பாம் முயல்போல் ஓடி பையைக் கையிலெடுத்து “மாமோய் முன்னுக்குப் போறம் வாருங்கோ” என்று சொல்லி ஓடினான். டப்பாவும் தொடர்ந்து ஓடினான்.

பரட்டைத்தலை நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்துத் தன்னை மறந்து பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென இரு பையன்கள் தன்னுடைய பையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவதைக் கண்டு திகைத்துப் போனான். திகைப்பு ஆத்திரமாக மாறியது. “டேய் கள்ளப் பயல்களே” என்று கத்திய வண்ணம்பீடியை எறிந்து விட்டுத் துரத்தினான்.

“டேய்! மாமா அடிக்க வாறார்டா” என்று சொன்ன டப்பாம் விரைவாக ஓடினான் பின்னுக்கு டப்பாம் ஓடினான்.

09. தேர்த்திருவிழாவில் ஒரு திருட்டு

லப்பாம் டப்பாமிற்கு வீட்டில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

அன்று பிள்ளையார் கோயில் தேர்த்திருவிழா. காலையில் எழும்பி குளித்து, வேட்டி சால்வை கட்டித் தாயாராக இருந்தார்கள். “சாப்பிட்டுவிட்டுக் கோயிலுக்கு போங்கோ” என்று தாய் சொன்னதும் அவர்களுக்கு சினம் வந்தது. காலைச் சாப்பாடு எட்டு மணிக்குத்தான் முடியும்.

ஏழு மணியாகுது. தெருவில் கோயிலுக்குப் போகிறவர்களின் ஆரவாரம் இவர்களைப் பொறுமையிழக்கச் செய்தது. “அம்மோய் நாங்கள் இன்றைக்கு விரதம், சாப்பாடு வேண்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் இருவரும் போனார்கள்.

கோயிலில் அவர்கள் கண்டகாட்சி அவர்களுக்கு குதுகலத்தை ஏற்படுத்தியது. கோயில் வீதியில் வெள்ளை மணல் பரவப் பட்டிருந்தது சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள் ஒரு சிலர் பிரதட்டை பண்ணினார்கள். அந்த வெள்ளை மணலில் விழுந்து உருள வேண்டும் போல் இருந்தது.

வீதியில் ஒரு பந்தலின் முன்பு பல சிறுவர்கள் சர்க்கரைத் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிப்பதைக் கண்டார்கள்.

இருவரும் திரும்பிப் பார்க்காது பயம் நெஞ்சை ஆக்கிரமிக்க ஓடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்போது அந்த ஒழுங்கையால் சைக்கிளில் வந்த பொலிஸ்காரர் மீது மோதி நிலத்தில் விழுந்தார்கள்.

பொலிஸ்காரரைக் கண்ட பரட்டைத்தலை திரும்பி ஓடினான். அவனைக் கண்ட பொலிஸ்காரர் சைக்கிளில் துரத்திப் பிடித்தார்.

நிலத்தில் விழுந்த லப்பாம் டப்பாம் முதல் முறையாகத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பொலிஸ்காரர் பரட்டைத்தலையை தலையமியிரில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

அவர் வந்து அவனுடைய பையைச் சோதித்தார். அதற்குள் போதைவஸ்துக்கள்.

பொலிஸ்காரர் திகைத்துப் போனார். பலவருடங்களாகத் தேடப்பட்ட கடத்தற்காரனைத் துப்பறிந்து கையும் மெய்யுமாக லப்பாம் டப்பாம் பிடித்து விட்டார்களே என்று எண்ணி வியப்பும் திகைப்பும் அடைந்தார்.

அவர்கள் இருவரையும் பாராட்டியதுடன் அவர்கள் சேவை நாட்டுக்குத் தேவை என்று புகழ்ந்தார்.

அசடு வழியச் சிரித்த இருவரும் கடலையைக் கொறித்தபடி வீடு நோக்கிப் போனார்கள்.

“டேய் சர்க்கரைத்தண்ணிதா, வாடா போய்க் குடிப்பம்” என்றான் லப்பாம் அடுத்த வருசம் தேருக்கு மிச்சத்தை உருளுவம் என்று சொல்லிய டப்பாம். உடனே போனான். இருவரும் தண்ணீர்ப் பந்தலில் வயிறு நிறையக் குடித்தார்கள்.

மேற்கு வீதியால் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு அவர்கள் வந்த பொழுது கிளாஸ் டம்ளரில் சிலர் சர்பத் வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் உடனே இவர்களும் போய் ஆளுக்கொரு டம்ளர் வாங்கிக் குடித்து விட்டுப் போக முயலும்போது ஒருவன் டப்பாமின் கழுத்தைப் பிடித்தான். அவன் சர்பத் விக்கிறவன். ஏன்டா கள்ளப்பயலே காசு குடுக்காமலா போகப் பார்க்கிறாய்? என்று சத்தம் போட்டான்.

இருவரும் அதிர்ந்து போனார்கள். இதுவும் ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தல் என எண்ணிக் குடித்தவர்கள் இப்பொழுது பயத்தினால் நடுங்கினார்கள்.

திடீரென டப்பாமின் மூளை வேலை செய்தது இப்படியான சந்தர்பங்களில் தான் அது வேலை செய்யும்.

அம்மாட்டை நூறு ரூபா நோட்டு இருக்கும் மாத்துவியா என்றான். சர்பத்தாரனுக்கும் ஒரு நப்பாசை வந்தது. இந்த மூடர்களிடம் நூறு ரூபா நோட்டை வாங்கிவிட்டு ஏமாத்திடலாம் என எண்ணியவாறு இருவரையும் போகவிட்டான்.

இருவரும் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடி கோபுர வாசலுக்கு வந்த பொழுது தேருக்கு முன் தேங்காய்க் குவியலைக் கண்டார்கள். எல்லோரும் தேங்காய் உடைப்பதைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போய் நின்றவர்கள் அங்கு போய் தேங்காய் உடைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அந்த நேரம் ஜயோ என்றை கொடி போச்சு என்ற அவலக்குரல் பெண்கள் கூட்டத்தில் இருந்து வந்தது தாலிக்கொடியைக் களவு கொடுத்த பெண்ணின் ஓலம் அது.

பெண்கள் கூட்டத்தில் ஆரவாரம் நிலவியது. எங்கிருந்தோ ஒரு பொலிஸ்காரர் வந்து அப்பெண்ணை அழைத்துப் போய் விசாரித்தார். அந்தக்கூட்டத்தில் யாரைப் பரிசோதிப்பது? களவெடுத்தவரை எப்படிப் பிடிப்பது? அவர் என்ன செய்வதெனத் தெரியாது திகைத்தார்.

இந்தக் களவு சம்பந்தமாக எதுவுமே அறியாத லப்பாம் டப்பாம் தேங்காய்ச் சொட்டைக் கடித்து ருசித்தவண்ணம் வீதியில் ராஜ நடை போட்டனர். தங்களை மறந்து ரசித்துச் சுவைத்தபடி வந்தவர்களைக்கண்ட சர்பத்தாரன் “டேய் எங்கேடா நூறு ரூபா நோட்டு” என்று கத்தியபடி துரத்தினான்.

இவனுடைய குரலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பயம் நெஞ்சைக் கவ்வ குரங்கு பாய்ந்து ஓடியது போல்

ஓடினார்கள். சனக்கூட்டத்தில் மறைந்து நிற்காமல் ஓடினார்கள் சர்பத்தகாரனால் அவர்களைப் பிடிக்க முடியவில்லை அவன் திரும்பி வந்து வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டான்.

லப்பாம் டப்பாம் அவன் தங்களைத் துரத்துகிறான் என்று எண்ணி - நிற்காது தலை தெறிக்க ஓடினார்கள்.

அவர்கள் ஓடுவதை கவனித்த பொலிஸ் சார்ஜன்ட் ஆச்சரியப்பட்டார். இவர்கள் இருவரும் யாரையோ துரத்துகிறார்கள் என்று எண்ணி அவர்கள் ஓடுவதையே அவதானித்தார்.

லப்பாம் முயல்போல் ஓடினான். அவனைத் தொடர்ந்து டப்பாம் ஓடினான். ஓடிய வேகத்தில் முன்னுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணின் மேல் மோதி குப்புற விழுந்தவர்கள், அப்பெண்ணின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி “அடிக்கவாறான் விடாதே” என்று கெஞ்சினார்கள்.

இவர்கள் இருவரும் மோதிய வேகத்தில் அப்பெண்ணின் முந்தானை அவிழ்ந்தது அதில் இருந்த தாலிக்கொடி நிலத்தில் வீழ்ந்தது.

இவற்றை அவதானித்த பொலிஸ் சார்ஜன்ட் அந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்து தாலிக்கொடியையும் எடுத்த பெண்ணையும் கைது செய்தார்.

பொலிஸ் சார்ஜன்ட் ஓடி வந்த சத்தம் கேட்டு சர்பத்தகாரன் தான் ஓடி வருகிறான் என எண்ணி கண்ணை மூடிவிட்டார்கள்.

பொலிஸ் சார்ஜன்ட் ஆச்சரியமும் திகைப்பும் மேலிட அவர்களை அன்புடன் எழுப்பினார். இந்தப்பெண்தான் களவு எடுத்தவள் என்று எப்படியோ துப்பறிந்து துரத்திப்பிடித்து விட்டார்களே என்று எண்ணியபோது இருவர் மேலும் மதிப்பும் அன்பும் பிறந்தது.

“நீங்கள் உண்மையான ஹீரோ, நாங்கள் வெறும் ஸீரோ” என்று சொல்லிப் பாராட்டியவர் அங்கு நின்றவர்களுக்கு இருவரின் திறமையைச் சொல்லி மெச்சினார்.

தாலிக் கொடி களவு போனதைப் பற்றியோ அதைக் களவெடுத்த பெண் பிடிபட்டதைப் பற்றியோ ஒன்றும் தெரியாத லப்பாம் டப்பாம் தேங்காய் சொட்டை கடித்துத்தின்றபடி வீடு நோக்கிப் போனார்கள்.

10. கொழும்பில் துப்பறியும் சிங்கம்

மிச்சக்காசு தருவான் என்று காத்து இருந்தார்கள். அவன் கொடுக்கவில்லை. “மிச்சப் பணத்தைத் தா, போகவேணும்” என்றான் லப்பாம்.

“என்ன சேட்டையா விடுகிறாய். நீ எங்கே பணம் கொடுத்தாய் போ, போ” என்று அவன் விரட்டினான்.

“கொழும்பில் மிச்சம் தரமாட்டாங்களாக்கும். வாடா போவம்” என்று சொல்லி நடையைக் கட்டினான் லப்பாம். “கொழும்பு மாமா மருதானையில் இருக்கிறார். வாடா போவம்” என்றான் டப்பாம்.

இருவரும் பஸ்ஸிற்குக் காத்திருந்தனர். பஸ் வந்தது. அதில் “போரல்லை” என்று போர்ட் இருந்தது. பொறல்லை என்பதை அப்படித்தான் எழுதுவார்கள்.

“டேய் இந்த பஸ் போகாதுடா, மற்ற பஸ் வரட்டும்” என்றான் லப்பாம். அடுத்து வந்த பஸ்சிலும் “போரல்லை” போர்ட்தான்.

“ஒரு பஸ்ஸும் போகாது. வாடா நடந்து போவம்” என்று சொன்ன லப்பாம் நடந்தான். டப்பாமும் அவனோடு போனான்.

திக்குத் தெரியாது றோட்டுத் தெரியாது போன இருவரும் கொம்பனித் தெருவில் “நிப்பன் ஹோட்டல்” முன் போய் நின்றார்கள்.

அந்த பெரிய கட்டடத்தைப் பார்த்து வியந்தவர்கள், “இது என்ன?” என்று விசாரித்தார்கள். அது நிப்பன் ஹோட்டல் என்று தெரிந்ததும் அவர்களுக்குப் பசி எடுத்தது. தோசைசாப்பிட வேண்டும் போல் இருந்தது.

உடனே போனார்கள். வாசல் கேற்றில் நின்று செக்கியூரிட்டிகார்ட் இவர்களை வினோதமாக பார்த்து “போ, போ” என்று சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைக் காதில் வாங்காது “ஐந்து தோசை கொண்டா” என்றான் லப்பாம்.

முன் தோட்டத்தில் குறோட்டனுக்கு தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தவன் இவர்களையும் செக்கியூரிட்டியையும் பார்த்தான். “தோசை” என்று கேட்டதும் அவன் மூளையில் பொறி தட்டியது.

உடனே வெளியில் ஒரு பெட்டிக்கடையில் ஐந்து தோசை வாங்கி வந்தான். இருவரையும் கூப்பிட்டுக் கொடுத்தான். சாப்பிட்ட பின் பணம் எடுக்க பையைத் திறந்த போது தோட்டக்காரன் தானே கையை விட்டு ஐம்பது ரூபா நோட்டை எடுத்துக் கொண்டு நடையைக் கட்டினான்.

திகைத்துப் போனான் லப்பாம். ஐந்து தோசை ஐம்பது ரூபாவா என்றான்? ஏங்கிப் போனான். “நிப்பன் ஹோட்டல்லை ஐந்து தோசை ஐம்பது ரூபான்னா, இருப்பன் ஹோட்டல்லை நூறு ரூபாவா இருக்கும்” என்று சொன்ன லப்பாம் “வாடா ரெயில் ஸ்ரேசனுக்குப் போவோம்” என்று நடையைக் கட்டினான்.

அங்கிருந்து நடையாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர்களைக் கடந்து சென்ற பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவன் மீது லப்பாமின் பார்வை பட்டது. கையில் ஒரு சிறிய பார்சலுடன் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

“டேய் தோசைக்கு ஐம்பது ரூபாய் வாங்கினவன் போறான்டா. வாடா போய் காசு கேப்பம்” என்று சொல்லியபடி ஓடினான். டப்பாமும் ஓடினான்.

தன்னை யாரோ துரத்துவதை உணர்ந்தவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அதற்குள் அவனை அண்மித்த இருவரும் அவன் கையில் இருப்பது தோசைப் பார்சல் என எண்ணி அதை பறித்தார்கள். அவன் விடவில்லை அவர்கள் இழுப்பறிப்பத, சனம் கூடியது. அந்த இடத்திற்கு அப்போது வந்த பொலிஸ் பார்சலைக் கைப்பற்றியதும், தோட்டக்காரன் ஓட்டம் பிடித்தான்.

அவனை மடக்கிப் பிடித்த பொலிஸ் பார்சலை திறந்து பார்த்தது. எல்லாம் கள்ள பாஸ்போட்.

நீண்ட காலமாக கள்ள பாஸ்போட் தயாரித்து மோசடி செய்த இவனைப் பிடிக்க பொலிஸ் பல முறை வலைவிரித்தும் பிடிபடவில்லை.

நன்றியுணர்வுடன் லப்பாம் டப்பாமை பார்த்த இன்ஸ்பெக்டர் “எங்களால் முடியாததை நீங்கள் துப்பறிந்து பிடிச்சுட்டியள். தகுந்த சன்மானம் தருவேன்.” என்று பாராட்டினார்.

அசட்டுச் சிரிப்புடன் பாராட்டை ஏற்றுக் கொண்ட லப்பாம் டப்பாம் ரெயில் ஸ்டேசனை நோக்கி நடந்தார்கள்.

11. கொழும்பில் இப்படியும் ஓர் அனுபவம்

லப்பாம் டப்பாமிற்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

வெள்ளவத்தைக்குப் போவதற்கு பஸ்ஸிற்காக காத்திருந்து அலுத்துப்போய் நடந்தே போகலாமா என்று யோசித்தார்கள் அந்த நேரம் பார்த்து ஒரு மினிபஸ் வந்தது அது நின்றதும் ஆவலுடன் போய் கண்டக்ராப்டம் சிலலறைக் காசைக் கொடுத்தார்கள் அவன் உடனே வாங்கி விட்டு பஹின்ட என்று இறங்குகிற பயணிகளுக்குச் சொன்னான். அதே நேரம் லப்பாம் டப்பாம் ஏறப்போகத் தடுத்தான். பின்பு “நகிண்ட” என்றான்.

இவன் என்ன சொல்கிறான்? ஏறச் சொல்கிறானா இறங்கச் சொல்கிறானா? அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அந்த நேரம் பார்த்து பஸ் புறப்பட்டுச் சென்றது.

சிங்களத்தில் “பஹிண்ட” என்றால் இறங்க வேண்டும். “நகிண்ட” என்றால் ஏற வேண்டும் என்பதை புரியாத இருவரும் காசு கொடுத்தும் பஸ்சைக் கோட்டை விட்டுவிட்டார்கள்.

அவர்களுக்கு வெறுப்பும் ஆத்திரமும் சேர்ந்து வந்தன “தமிழ்தான் எல்லாரும் பேசவேணும் என்று சட்டம் வைக்க வேணும்” என்றான் லப்பாம். அப்போது டப்பாம் “அங்கைபாரடா மூன்று சில்லுக் கார்” என்றான்.

றோட் ஓரத்தில் இருந்த ஓட்டோவைச் சுட்டிக் காட்டினான் டப்பாம். இதற்கு முன் அவர்கள் ஓட்டோவைப் பார்த்ததில்லை. ஆவலுடன் அதைப் பார்த்தவர்கள் ஆசையோடு போய் ஏறி இருந்து பார்த்தார்கள்.

மரத்தடியில் நின்று பீடி பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்த ஓட்டோ டிரைவர் இவர்கள் ஏறுவதைப் பார்த்ததும் சுவாரி கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் ஓடிவந்து ஏறி ஸ்ரார்ட் பண்ணினான். திடீரென புறப்பட்டது ஓட்டோ. எங்கே போறது? என்று திரும்பிக் கேட்டான் டிரைவர்.

ஓட்டோ திடீரென புறப்பட்ட அதிர்ச்சியில் அவர்களால் பேசமுடியவில்லை “எங்கே போறது”? என்று மீண்டும் கேட்டான் டிரைவர்.

“எங்கையும் போறேல்லை இறக்கிவிடு” என்று சத்தம் போட்டான் டப்பாம்.

டிரைவருக்கு “பொறல்லை” என்று கேட்டது இவர்கள் பொறல்லைக்குப் போகிறார்கள் என நினைத்தான்.

ஓட்டோ கொழும்பு நகரைச் சுற்றிவிட்டு பொறல்லைச் சந்தியில் நின்றது. ஜநாறு ரூபா வாங்கணும் முன்னூறு ரூபா எடு என்றான் டிரைவர். அவனுடைய ரவுடி மீசையும் பரட்டைத் தலையும் பயத்தையும்

திகிலையும் ஏற்படுத்தின. ஒன்றும் பேசாது முன்னூறு ரூபாவைக் கொடுத்தார்கள்.

ஏன்டா முன்னூறு ரூபா எடுத்தான் என்று கேட்டான் டப்பாம். மூன்று சில்லுக்கார் ஒரு சில்லுக்கு நூறு ரூபா என்றான் டப்பாம்.

அப்ப நாலு சில்லுக் கார் என்றால் நானூறு ரூபா எடுப்பான் என்றான் டப்பாம். நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போகவும் காசு முடியப் போகுது என்றான் டப்பாம்.

அப்போது அங்கு ஒரு பஸ் வந்து நின்றது.

உடனே இருவரும் பாய்ந்து போய் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள்.

டேய் இந்த பஸ் யாழ்ப்பாணம் வவுனியா இல்லாட்டி பருத்தித்துறை போகுது எங்கையாவது போவமடா என்று சொன்னவண்ணம் டப்பாம் சீட்டில் அமர்ந்தான் அருகில் டப்பாம் அமர்ந்தான்.

அந்த பஸ் அங்கொடை நோக்கிப் போகும் பஸ். அது அவர்களுக்கு தெரியாது.

அங்கொடை மனநோய் ஆஸ்பத்திரிக்கு முன் அது நின்றது. எல்லாப் பயணிகளும் இறங்கினார்கள்.

கண்டக்டர் இவர்களை இறங்கச்சொன்னான். நாங்க யாழ்ப்பாணம் போறம் என்று இருவரும் ஒரே நேரத்தில் சொன்னார்கள். இவர்களுக்கு நட்கழண்டு போச்சு என்று சொன்ன கண்டக்டர் இறங்கடா என்று சத்தம் போட்டான். இருவரும் பயத்தினால் ஒன்றும் பேசாது இறங்கினார்கள்.

அவர்கள் இறங்கியதும் வினோதமான ஓசை கேட்டது ஆஸ்பத்திரியின் முன் முற்றத்தை எட்டிப்பார்த்தார்கள் அவர்கள் கண்ட காட்சியும் வினோதமாக இருந்தது.

அங்கு சில மனநோயாளிகள் வெவ்வேறு கோலத்தில் இருந்தனர். ஒருவர் காதில் பூ வைத்துக்கொண்டு நடனமாடினார். இன்னொருவர் சொப்பின்பாக்கை பலூன் போல் ஊதிக்கொண்டிருந்தார். ஒருவர் தனக்குத் தானே கேள்வி கேட்டுப் பதிலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இந்தக்காட்சிகளைப் பார்த்த லப்பாம் டப்பாமிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அது பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரி என்பது தெரியாது அவர்களுக்கு. அப்போது லப்பாமின் பார்வை ஒருவன் மேல் சென்றது. அவன் கறுத்த பெனியனும் கழுத்தில் லேஞ்சியுடனும் இருந்தான்.

“டேய் அங்கை பாரடா, எங்கடை கொழும்பு மாமா” என்றான். டப்பாம் பார்த்தான். வாடா உள்ளுக்குப் போவம் என்று சொல்லிய வண்ணம் உள்ளே போனான். அவனுடன் லப்பாமும் போனான்.

கறுத்த பெனியன் போட்டவன் அரைப்பைத்தியம். “மாமோய் எங்கே சைக்கிள்”? என்று லப்பாம் கேட்டதும் இவர்களை உற்றுப்பார்த்தான். பின்பு சிரித்தான். பின்பு சைக்கிள் ஓடுவதுபோல் பாவனை செய்து ஓடினான். அதைப் பார்த்த இன்னொரு பைத்தியம் “டேய் என்னட்டை கார் இருக்குடா” என்று சொல்லியபடி கிர் என்று உரத்துக்கத்தியபடி கார் ஓடுவது போல் பாவனை செய்தான். மதில் மேல் இருந்து சைக்கிள் ஓட்டுவதையும் கார் ஓட்டுவதையும் பார்த்த முழுப் பைத்தியம் என்னட்டை றெயில் இருக்குடா “யாழ்தேவி” என்று சொல்லிய வண்ணம் “சிக் குச் சிக் கு” என்று றெயில் ஓடத் தொடங்கினான். மரத்தில் இருந்து இவர்களைப் பார்த்த பைத்தியத்திற்கு ஆவேசம் வந்தது. “பார்டா என்றை பிளேன் பறக்குது” என்று சொன்னவன் மரத்தில் இருந்து குதித்து இரண்டு கைகளையும் செட்டைபோல் விரித்து அங்கும் இங்கும் ஓடினான். “டேய் உன்றை பிளேனுக்கு ஹோர்ண் இருக்காடா” என்று கேட்டான் கார் பைத்தியம். இது விசயமாக இருவருக்கும் சண்டை மூண்டது.

இந்தக் காட்சிகளினால் அதிர்சிசியடைந்த லப்பாம் டப்பாம் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடினார்கள். இவர்கள் ஓடுவதைக் கண்ட நாலு பைத்தியங்களும் சண்டையை மறந்து இவர்களைத் துரத்தினார்கள்.

ஓடுவதில் லப்பாம் டப்பாமை யாரும் வெல்ல முடியாது அவர்கள் முயல்போல் பாய்ந்து கேற்றுக்கு அப்பால் ஓடித் தப்பினார்கள்.

12. சிறைச்சாலையிலே.....

லப்பாம் டப்பாமிற்கு மனம் மிகவும் குழம்பிப் போய் இருந்தது அங்கொடை மன நோய் ஆஸ்பத்திரியில் அவர்கள் பெற்ற கசப்பான அனுபவம் கொழும்பையே வெறுக்கப் பண்ணியது முதலில் எப்படியாவது அங்கொடையை விட்டுப் போய்விட வேண்டும் என எண்ணியவர்கள் அங்கு வந்த பஸ் ஒன்றில் ஏறினார்கள்.

அவர்கள் போக வேண்டிய இடம் வெள்ளவத்தை. ஆனால் பஸ் பொறல்லையை அண்மித்ததும் ஒரு மேல்மாடிக் கட்டிடத்தைக் கண்டார்கள் அது வெள்ளவத்தையில் உள்ள மேல்மாடிக் கட்டிடம் போல் இருந்தது உடனே அங்கேயே இறங்கிவிட்டார்கள்.

பொறல்லையில் அவர்களுக்குத் திக்கும் தெரிய வில்லை, திசையும் தெரியவில்லை.

டிரைவருக்கு வெள்ளவத்தைக்குப் போக வழி தெரியாமல் இங்கை கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டிட்டான் என்று டிரைவரைக் குறை சொன்னான் லப்பாம். பின்பு இருவரும் வெள்ளவத்தைக்கு நடந்தே போகத்தீர்மானித்தார்கள்.

இருவரும் போய்க் கொண்டிருந்தபோது மிக உயரமான மதில் சுவர் அவர்கள் கண்ணில் பட்டது டேய் பனை உயரத்திற்கு மதிலடா வா போய்ப் பாப்பம் என்று சொல்லிய வண்ணம் போனான் லப்பாம்.

இரண்டு ஏக்கர் காணியைச் சுற்றிவர அமைக்கப் பட்ட அந்த மதிலைப் பார்த்து வியந்த இருவரும் முன் வாசலுக்குப் போனார்கள் அங்கே ஒரு நீள வாங்கு இருந்தது முன்னுக்கு ஒரு சிறிய அறையில் காக்கிச் சட்டை அணிந்த ஒருவன் கையில் குண்டாந்தடியுடன் இருந்தான்.

இந்த வீட்டு லைக்காரன் காக்கிச் சட்டை போட்டிருக்கிறான்டா என்றான் லப்பாம். இருவரும் போய் வாங்கில் அமர்ந்தார்கள்.

அவர்கள் இருப்பது வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை முன்பக்கம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஜெயில்கார்ட் இருவரையும் வினோதமாகப் பார்த்தான் பின்பு யாரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டான்.

கொழும்பு மாமாவை என்று இருவரும் ஒரே நேரத்தில் சொன்னார்கள்.

இவர்களுடைய தோற்றத்தையும் இவர்களுடைய பதிலையும் கேட்ட ஜெயில்கார்ட் இவர்கள் அங்கொடையில் இருந்து தப்பிவந்தவர்களோ என்று நினைத்தான். இவர்கள் சொன்ன கொழும்பு மாமா யார் என்று அறிவதற்கு எண்ணியவன், என்ன பெயர்? என்று கேட்டான்.

இவர்கள் இருவரும் அவன் தங்கள் பெயரைக் கேட்கிறான் என எண்ணினார்கள் இருவரும் ஒரே நேரத்தில் லப்பாம் டப்பாம் என்றார்கள்.

இப்போது ஜெயில்கார்ட் இவர்கள் உண்மையில் பைத்தியங்கள், அங்கொடையில் இருந்து தப்பி வந்து விட்டார்கள் என்று எண்ணினான். இவர்களோடு கவனமாக இருக்கவேண்டும். கல்லால் எறிந்து போடுவார்கள் என நினைத்தான். ஆஸ்பத்திரிக்கு டெலிபோன் செய்து மீண்டும் அங்கே அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என யோசித்தான்.

ஜெயில்கார்ட் அச்சத்துடன் இப்படி எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் லப்பாம் டப்பாம் அங்கு இருந்த பொருட்களை நோட்டம் விட்டனர். மேசைமீது இருந்த டெலிபோனில் லப்பாமின் பார்வை சென்றது டப்பாம் ஜெயில்கார்ட் கையில் இருந்த விசிலை ஆசையுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த நேரம் டெலிபோன் மணி ஒலித்தது அதை எடுத்துப் பேசிய கார்ட் எழும்பி அடுத்த அறைக்குப் போனான். அவன் போகும் போது கையில் வைத்திருந்த விசிலை மேசை மீது வைத்துவிட்டுப் போனான். உடனே டப்பாம் அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓடினான் அவனைத் தொடர்ந்து லப்பாமும் ஓடினான்.

குரங்கின் கையில் பூமாலை கிடைத்தது போல் இவர்கள் கையில் விசில் கிடைத்து விட்டது.

அந்த விசில் மிக முக்கியமானது. ஒவ்வொரு ஜெயில் கார்ட்டும் வைத்திருப்பான் ஆபத்து வேளையில் அதை ஊதுவான்.

இவர்கள் இருவரும் வெளியே வந்து மதில் ஓரமாக நின்று அந்த விசிலை மாறி மாறி இருவரும் ஊதினார்கள்.

சிறைச்சாலைக்குள் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த ஜெயில்கார்ட் அனைவரும் ஏதோ ஆபத்து என எண்ணி தங்கள் விசிலையும் ஒரே நேரத்தில் ஊதிய வண்ணம் வெளியே ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் கையில் பெரிய குண்டாந்தடி இருந்தது.

விசிலை ஊதி மகிழ்ந்த இருவரும் திடீரென யாரோ ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள் பதினைந்திற்கு மேற்பட்ட ஜெயில்கார்ட்கள் விசிலை ஊதிய வண்ணம் ஓடிவந்தார்கள்.

அவர்களைக்கண்டதும் லப்பாம் டப்பாமிற்கு உதறலெடுத்தது. தங்களைத் துரத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள் என எண்ணினார்கள். உடனே முயல் வேகத்தில் இருவரும் ஓடினார்கள். ஜெயில்கார்ட் அனைவரும் இவர்களுக்குப் பின் பதற்றத்துடன் ஓடிவந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

லப்பாம் டப்பாம் பின்னுக்குத் திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் எதிர்பாராத சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை மதில் சுவரில் இருந்து ஒரு சிறைக்கைதி கயிற்றில் தொங்கிய வண்ணம் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன் பலகாலமாக தப்பியோடத் திட்டமிட்டிருந்தான். அன்று தான் தன் திட்டத்தை நிறைவேற்றினான். அவனுடைய கூடாத காலம் லப்பாம் டப்பாம் விசில் ஊதிக் கெடுத்துவிட்டார்கள்.

கயிற்றைப் பிடித்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தவனைக் கண்டதும் லப்பாம் டப்பாம் ஒடுவதை நிறுத்தி அவனையே அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். “டேய் இவன் சர்க்கர்ஸ்காரனடா, வித்தை காட்டுகிறான்” என்றான் லப்பாம். இருவரும் தங்களையே மறந்த நிலையில் அவனை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

அந்த நேரம் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்த ஜெயில்கார்ட் அனைவரும் பயங்கர சிறைக்கைதி தப்பி ஓட முயல்வதையும் லப்பாம் டப்பாம் கீழே நிற்பதையும் பார்த்தனர்.

ஜெயில் அதிகாரிகளைக் கண்ட சிறைக்கைதி பயத்தினால் கையைவிட தொப் என்று கீழே விழுந்தான் அவன் விழுந்த உடன் சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் ஓடிப்போய் அவனைப்பிடித்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்த லப்பாம் டப்பாம் மலைத்துப் போய் செய்வதறியாது நின்றனர் டேய் ஓடிப்போவமடா எங்களையும் பிடிக்கப்போறாங்கள் என்றான் லப்பாம்.

அப்போது இவர்களைக்கண்ட சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் அன்புடனும் மரியாதையுடனும் அவர்களிடம் போய் தப்பியோட முயன்ற சிறைக் கைதியைக் காட்டிக்கொடுத்ததற்காகப் பாராட்டும் நன்றியும் தெரிவித்தனர்.

சிறைக் கைதி திட்டத்தைத் துப்பறிந்து பிடித்ததற்காக சிறைச்சாலை கொமிஷனர் சன்மானம் வழங்கினார்.

இருவரும் அசட்டுச் சிரிப்புடன் வெள்ளவத்தை நோக்கி நடையைக் கட்டினார்கள்.

13. சிங்கத் தோடு லப்பாம் டப்பாம்

லப்பாம் டப்பாமின் சாகசங்கள் கொழும்பு மாநகரில் மிகவும் பிரபலமாயின. பாஸ்போர்ட் மோசடியைக் கண்டுபிடித்தது. தப்ப முயன்ற வெளிக்கடைச் சிறைக்கைதியை தக்க நேரத்தில் தடுத்தது எல்லாம் பேப்பரில் வந்தன.

துப்பறியும் சிங்கங்களைப் பார்க்க மக்கள் ஆவலாய் இருந்தனர். அவர்களால் லப்பாம் டப்பாமின் இருப்பிடத்தையோ, நடமாடும் இடத்தையோ அறியமுடியவில்லை.

மக்கள் மத்தியில் புகழ்பெற்றது லப்பாம் டப்பாமிற்குத் தெரியாது.

மயிரகூச்செறியும் சம்பவம் ஒன்று, அவர்களுடைய வீர தீர சாகசங்களுக்கு மகுடம் வைத்தது போல் அமைந்தது அந்தச் சம்பவம்.

காலி முகத்திடலில், கடற்கரைக் காற்றை அனுபவித்தவாறு கடலையைக் கொறித்துக் கொண்டு நின்றவர்கள் பஸ் ஒன்று வருவதைக்கண்டு ஓடினார்கள். கண்டக்டரிடம் “இந்த பஸ் எங்கே போகுது” - என்று கேட்டார்கள்.

கண்டக்டர் இருவரையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அரைக்கால் சட்டையும், அரைக்கைச் சட்டையும், நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டுடனும் இவர்களின் கோலத்தைக் கண்ட அவன் மனதுக்குள் சிரித்தான்.

இவர்கள் இரண்டுகால் பிராணிகள் என எண்ணியவாறே “நீங்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்திற்குத்தான் இது போகுது” என்றான்.

உடனே இருவரும் பாய்ந்து ஏறினார்கள். “நாங்க இருக்கிற இடம் கண்டக்டருக்குத் தெரியுமடா” என்றான் லப்பாம்.

அவர்கள் ஏறிய பஸ் தெஹிவளை மிருகக்காட்சிச் சாலைக்குப் போகும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

தெஹிவளை மிருகக்காட்சிச் சாலையின் வாசலில் அந்த பஸ் போய் நின்றதும் எல்லோரும் இறங்கினார்கள். கடலையை கொறித்துக் கொண்டிருந்த இருவரும் ஒன்றும் புரியாமல் அவர்களுடன் சேர்ந்து இறங்கினார்கள். அந்த இடம் வெள்ளவத்தை இல்லையென அறிந்ததும் ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டு வந்தது, “கண்டக்டர் ஏமாத்திப் போட்டான்” - என்று சொன்ன லப்பாம் கண்டக்டரைத் தேடினான். அப்போது அவன் கண்கள் வெளியே பெரிய போர்ட்டில் வரையப்பட்ட அழகிய படங்கள் மேல் பதிந்தன.

யானை, சிங்கம், புலி, கரடி எல்லாம் இவர்களை வா, வா என்று அழைத்தன.

“டேய் இங்கை சர்க்கஸ் காட்டுறாங்கள் வாடா போவம்” என்று சொன்னபடி கேற்றைநோக்கி ஓடினான் லப்பாம். அவனோடு டப்பாழும் ஓடினான்.

வாசலில் நீண்ட கியு இருந்த போதும் அவர்களைக் கடந்து இருவரும் உள்ளுக்குள் ஓடி விட்டார்கள்.

அவர்கள் டிக்கட் எடுக்காது ஓடிப் போனதைக் கண்ட செக்கியூரிட்டிகாட் சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டான். அவர்கள் திரும்பிக்கூட பாராது உள்ளுக்குள் ஓடி மறைந்து விட்டார்கள்.

உள்ளே போனதும் ஏதோ புதிய உலகத்திற்கு வந்தது போல் இருந்தது. அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆவலில் எதைப் பார்ப்பது என்று பரபரப்படைந்தார்கள். சிங்கத்தைப் பார்ப்பதா, கரடியைப் பார்ப்பதா, யானையைப் பார்ப்பதா என்று அங்குமிங்கும் ஓடினார்கள், பாம்புகளையும் பறவைகளையும் பார்த்து பரவசம் அடைந்தார்கள்.

அந்த நேரத்தில் மிகவும் பயங்கரமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

கூட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிங்கம் வேலையாள் உணவு கொடுக்க கதவைத் திறந்த போது வெளியே வந்துவிட்டது.

சிங்கம் வெளியே வந்த செய்தி அறிந்த மக்கள் உயிரைக்காப்பாற்ற பயத்துடன் பாதுகாப்பான இடத்துக்கு ஓடினார்கள். சிலர் வெளியே ஓடினார்கள்.

ஒலி பெருக்கி மூலம் எல்லோருக்கும் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டது.

லப்பாம் டப்பாம் இருவருக்கும் சிங்கம் வெளியே வந்த விடயம் தெரியாது. மிருகக்காட்சிசாலை சனநடமாற்றம் இன்றி இருந்தது. அந்த நேரத்தில் லப்பாம் டப்பாம் மட்டும் ஒரு பெரிய மரத்தின் கீழ் இருந்தனர்.

அவர்கள் கவனமெல்லாம் வேறொன்றில் இருந்தது.

லப்பாம் ஒரு பெரிய செவ்விளநீருக்குள் கையை வைத்து, கையை எடுக்க முடியாது கஷ்ட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். டப்பாம் ஒரு பெயின்றிரின் கண்ணில் பட்டதும் கையில் அதை எடுத்து ஒரு குச்சியால் தொட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வெளியில் வந்த சிங்கம் தன்னிச்சியாக எல்லா இடமும் திரிந்த பின் லப்பாம் டப்பாம் இருந்த இடத்திற்கு வந்தது.

சிங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த அதிகாரிகள் அப்போதுதான் லப்பாம் டப்பாம் அங்கே இருப்பதைப் பார்த்தார்கள்.

அதிர்ச்சியும் பயமும் அடைந்த அதிகாரிகள் லப்பாம் டப்பாமைக் காப்பாற்ற வழிதெரியாது தவித்தனர். இருவரினதும் கதையும் முடிந்துவிட்டது என்று எண்ணினார்கள்.

சிங்கம் லப்பாம் டப்பாவுக்கு ஐந்தடி தூரத்தில் நின்று இருவரையும் உற்றுப்பார்த்தது. யார்மேல் முதலில் பாய்ந்து கொல்வது என்று நோட்டம் விட்டது.

அருகில் சிங்கம் வந்து நிற்பது தெரியாது செவ்விள நீருடனும் பெயின்றிரின்னுடனும் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்திய இருவரும் சத்தம் கேட்டு நிமிர்ந்தனர்.

தங்களுக்கு முன் சிங்கம் நிற்பதைக்கண்டு

செய்வதறியாது உடல் நடுங்க செயலிழந்து நின்றனர். சிங்கம் இருவரையும் நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தது.

அவர்களால் கத்தவும் முடியவில்லை, ஓடவும் முடியவில்லை. லப்பாமை நோக்கி சிங்கம் தன்குகைபோன்ற வாயை அகலத்திறந்து முன்னேறியது.

மரணபயம் லப்பாமிற்கு எதிர்பாராத துணிச்சலைக் கொடுத்தது. அவன் கையில் மாட்டுப்பட்ட செவ்விளநீரை திடீரென சிங்கத்தின் வாய்க்குள் திணித்தான்.

சிங்கம் இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. திடீரென திறந்த வாய்க்குள் இளநீர் திணிக்கப்பட்டதும் கோபத்தில் அது உறுமியபடி கடித்தது. அதன் முன்பக்க நான்கு கூறிய பற்களும் இளநீர்க் கோம்பைக்குள் புதைந்தன. சிங்கத்தால் வாயைத் திறக்கவும் முடியவில்லை, மூடவும் முடியவில்லை.

அதே நேரம் டப்பாம் பெயின்ரின்னை அதன் முகத்தில் வீசினான். சிங்கத்தின் கண்கள் சிவப்புப் பெயின்ரால் மூடப்பட்டு அது செய்வதறியாது உறுமியது. அதற்கு கண்கள் தெரியவில்லை.

உடனே மிருகக்காட்சிசாலை அதிகாரிகள் விரைந்து வந்து சிங்கத்தைப் பிடித்தனர்.

பசுபதி அவர்கள் தன்னில் வளர்த்திருந்த நல்லவற்றுள் ஒன்றாக அவரது வாசிப்புப் பழக்கம் அமைந்தது. “தீராப் பெரும்பசி கொண்ட வாசகன்” என அவரைக் குறிப்பிடுதல் சாலப் பொருந்தும். ஆங்கிலம் தமிழ் இரண்டிலும் அவருக்கிருந்த புலமை மற்றும் பற்றுக் காரணமாக அவர் தினமும் நிறையவே வாசித்தார்.

அத்துடன் ஆர்வம் மிக்கதொரு படைப்பாளியாகவும் இவர் இருந்து வந்துள்ளார். சிறுகதை, குட்டிக்கதை, நகைச்சுவைக்கதை, கட்டுரை, ஆதீனக் கட்டுரை எனப் பலவற்றையும் “வில்வம் பசுபதி” எனும் புனைப் பெயரில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதி வந்துள்ளார். அத்தகைய இவரது ஆக்கங்கள் “சஞ்சீவி”, “ஞானக் கதிர்”, “அர்ச்சனா” போன்றவற்றிலும் வேறு வெளியீடுகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இப்படைப்புகள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டு நூல் வடிவில் வெளிவருவது அவசியம்.

- குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்-